

taksim

kadıköy

beşiktaş

ankara

haydarpaşa

izmir

HER YER TAKSİM

TOPLUMSAL DEVRİMİ KESİNTİYE UĞRATMA ÇABALARI

Sahiplenenler sınıfıyla, emekçi sınıflar arasında bir uyumun sağlanması, “toplumsal barışın” yapılmasını savunan görüşler, sosyalizm ve siyasal mücadele tarihi kadar eskidir. Sınıflar mücadelesinin bu yolla yumuşatılacağı düşüncesi, toplumsal sınıflar arasında savaşımın şiddetlendiği, yoğunlaştığı ve yükseldiği günümüzde yeniden öne çıkartılıyor.

Büyük sermaye açısından, sosyal barış, sosyal sınıflar arasında uyumun sağlanması, bir dengenin kurulması şu anlama gelir: Ezilen ve sömürülenlerin, el koyanlar sınıfına karşı sürdürdüğü devrimci mücadeleden vazgeçmesi, sınırlı talepler ileri sürmesi, var olan toplumun çerçevesini aşmayarak, sermayenin egemenliğini güven altına alması. Toplumsal barışın pratik yansımaları olarak, örneğin Newroz’un, Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bir parçası olmaktan çıkarılması ve devletin de katılacağı bir etkinliğe dönüştürülmesi; 1 Mayıs’ın, proletaryanın sınıf savaşımının bir aracı olmaktan çıkarılması ve mülk sahipleri sınıfı, sınıf işbirliğine dönüştürülmesi; sermayenin ve siyasal iktidarın denetiminde yapılması. Kısacası, emekçi yığınların, sermayenin sınıf egemenliğine dokunan her hareketten kaçınması isteniyor. Ezilen sınıflar ve halk kitleleri, burjuvazinin bu politikasına “gönüllü” olarak destek vermezse, bu zorla, şiddetle, bastırma yoluyla sağlanacaktır.

İşçi sınıfının ve halk yığınlarının uzun süren saldırı dalgalarıyla, sınıf egemenliği sarsılan, yıpranan ve zayıflayan burjuvazi için, egemenliğini yeniden kurmak en ivedi, en temel ve en yaşamsal sorundur. Çünkü, ekonomik ayrıcalıklarını korumak, politik egemenliğini sağlamlaştırmasına bağlıdır. Bu durumda, kendisine karşı savaşanlarla bir “sosyal sözleşme” yapmak, onun için bulunmaz bir fırsattır. Kendilerine karşı savaşan bir sınıf ve halk bloku varken, sermaye sınıfı, kendi egemenliğinden emin değildir. Dolayısıyla, şurası çok nettir ki, toplumsal uzlaşma yönetici sınıfa ve onun egemenliğine hizmet eder.

Sınıflar ve siyasal güçlerin arasında bir anlaşmanın yapılmasını en çok isteyen, bu işin ateşli savunucuları olan ve en büyük çabayı gösterenler küçük-burjuvalardır. Bu unsurlardan söz ederken, en geniş yelpaze göz önünde bulundurulmalıdır. Küçük-burjuva sosyalist hareketten, Kürdistan ulusal reformist gruplara kadar geniş bir blok akla gelmelidir. Tepedekilerle “alttakileri” bir masa etrafında toplamak isteyen bu çevrelerdir. Bunlar, karşıt sınıfların ve siyasal güçlerin, kendi iradelerini, birbirlerine, zor yardımıyla kabul ettirmeye çalıştıkları, şiddetin, çatışmaların önde olduğu bir ortamda, kendilerini gösteremeyeceklerini pratik yaşam-

larından çok iyi biliyorlar. Öne çıkmaları için görece sakin bir ortama ihtiyaçları var. En tutkulu, sosyal barış taraftarı olmaları bundandır.

Bunlardan bazıları var ki, toplumsal barış politikasına teorik bir temel kazandırmaya çalışıyorlar. Dolayısıyla barış siyasetine bu yolla bir tutarlılık verme çabasındalar. Bu yüzden, bunlarda, küçük-burjuvazinin tüm çelişkileri ve tutarsızlıkları daha belirgindir ve ön plandadır.

Toplumsal barış, devrimin kesintiye uğramasıdır. Burjuva ve küçük-burjuvazinin iç barışı istemesi toplumsal devrimi kesintiye uğratmak içindir. Tarihin kesintiye uğraması burjuvazinin işine yarar, hızlanması kesintisiz sürmesi ise işçi sınıfının yararınadır. Tarihin kesintiye uğramadan ve hızlandırılarak devam etmesi, sömürücü sınıfın egemenliğinin yıkılışını çabuklaştırır. Emekçi sınıfı amacına daha erken varır. Çok açıktır ki, iç barış yanlıları, baskı ve sömürü toplumunun sürmesinden yana tavır almış olurlar. Dolayısıyla buldukları yer, sermayenin yanındadır. Lafa gelince, emeğin kurtuluşundan yana olduklarını söylese de, toplumun dönüşümünü gerçekleştirmek için, devrimci mücadele yolunu izleyeceklerine, uzlaşma yolunu seçtikleri için statükodan yana tavır koymuş oluyorlar.

Tüm bu çabaların sonucunda, iç barış gerçekleşip, devrim kesintiye uğrar mı? Dolayısıyla, tekelci sermayenin egemenliği güven altına alınabilir mi? Latin Amerika, bu konuda bize bir fikir verebilir. Orada, 90’larda yapılan geniş kapsamlı toplumsal anlaşma, egemenler için istenilen sonucu vermedi. Barış anlaşmalarının üstünden çok zaman geçmeden, kıtasal ayaklanma ve zincirleme devrimler tarihin gündemine girdi. Çünkü, iç barış, halkın ayaklanmasını ve devrimi dayatan nesnel durumu ortadan kaldırmadı. Halk yığınlarının devrimci devinimi, yeni koşullarda sürdü.

Toplumsal sınıflar arasında barış yapılması, bir uyum sağlanması Türkiye ve Kürdistan’da gerçekleşemez -aralarında uzlaşmaz çelişki ve karşıtlıkların olduğu bir toplumda bu olanaksızdır-. Siyasal güçler -karşıt sınıfları temsil eden- arasında bir uzlaşma, bu topraklarda, sınıf çelişkilerinin son derece keskin ve derin olması ve sınıf savaşımının iç savaş düzeyinde sürmesi nedeniyle, havada kalıyor. Üstelik, burada, yüksek bir politik bilinç, politik ve pratik deneyim, zengin bir devrimci savaş tarihi var. Uzlaşmacılık bu koşullarda, savunucularının beklediği sonucu vermez.

Sosyal barışa yönelik her tasarı, hayal ve hülya, pratik yaşamın çelişki ve çatışmalarında siliniyor.

Pratik yaşamın çatışmaları, ezilen sınıflar ve ezilen halklarla egemenler arasındaki bu sa-

vaşımın yönünü derinlikli olarak kavramalıyız. Halk yığınlarının devrimci mücadelesi, parlamentarizme doğru ya da yeniden yazılmış anayasa yönünde ilerlemiyor. Kavganın daha şimdiden ortaya çıkardığı işçi komite ve konseyleri ve halk milisleri vb. yığın örgütlerinin parlamentarizmi hedeflediği söylenemez. Devrimci yığınsal mücadele ve bu mücadelenin öne çıkardığı kitle örgütlenmeleri, burjuva devletin yıkılmasının ardından, onun yerine neyin olacağını ifade ediyor. Parlamentarizmden başka bir şey görmeyenler, bunu anlayamazlar. İşçi sınıfının mücadelesi, devrimci iktidarın kurulması ve toplumsal ilişkilerin yeniden kurulmasına yöneliktir.

İşçi sınıfı, güncel devlet aygıtını yıkıp, teknelci sermayeyi yenecek durumda mı? Evet, emekçi sınıf, düşmanlarını alt edecek güç ve yeteneğe sahiptir. Politik güce sahiptir. 20. yüzyıl toplumsal devrimlerini gerçekleştiren proletaryanın, o sıradaki durumundan daha güçsüz değildir. Siyasal olarak daha deneyimli, bilinçli ve örgütlü durumdur. Ekonomik koşullar yönünden de devrimi zafere götürebilir; çünkü köklü bir toplumsal devrimin ekonomik-toplumsal koşulları, kapitalizmin tüm gelişmesi boyunca oluşturuldu. Emek araçlarının, bilim ve teknolojinin gelişme düzeyi, ulaşım ve iletişimin ileri gelişmesi, yeni toplumun üzerinde kurulacağı maddi temelin nasıl uygun durumda olduğunu gösteriyor. Proletarya, ekonomik güce dayanarak, ekonomik yolla, halk yığınlarının desteğini alarak, onları yeni toplumun kurulmasına çekebilir.

Devrimin gücü, olanakları ve birikimi gerçek anlamda anlaşılmalı değildir. Sermaye sınıfının egemenliğine ve ayrıcalıklarına karşı bir devrim uzun yıllardır gelişiyor. Bu kadar uzun süreli bir savaşımın varlığı bile tek başına, devrimin büyük gücünün, en çarpıcı kanıtıdır. Devrim, güçler dengesini de kendi yönünde değiştirmiş durumda. Halkın kendi gerçekleştirdiği toplumsal hareket ciddi olarak irdelendiğinde, hareketin devrimci bir anlayışa sahip olduğu ve devrime yöneldiği net olarak görülecektir. Pratiğin diyalektiğinde, devrimin zorunluluğu sonucu çıkar.

Apaçiktır, bütün uygun duruma rağmen, devrimin önünde engel oluşturan sadece kitle ayaklanmalarının dağınıklığı değildir; asıl olarak, uzlaşmacı sosyalizmin yığınları yıllarca siyasal ve sosyal reformlar yönünde oyalaması, ömürlerince toplumsal barış peşinde koşmalarıdır, devrime sırt çevirmeleridir.

Bu yüzden devrim, onların dışında ve gerçek devrimci işçi sınıfı hareketi ile gerçek devrimci siyaset tarafından gerçekleştirilecektir.

C.DAĞLI

EYLEM DÖNÜŞTÜRÜR

İnsanlar koşulları değiştirirken, kendilerini de değiştirirler. Değişim eylemle olur. Devrimci pratik bu bütünsel işlevi içinde kavranmalıdır.

Koşulların değiştirilmesi devrimden önce başlar, fakat köklü bir değişim, ancak devrimle olur. Zaten devrim, eskiyle en köklü kopuştur. Koşulların ve insanın değişiminin çakışması devrimde gerçekleşir.

Devrim öncesi, koşullar ne denli değişime uğrarsa uğrasın, bu değişim sınırlıdır ve güdüktür. Ve halen burjuva toplum sınırları içinde bulunmaktayız.

Uzlaşmacı sosyalizm, toplumsal koşullarda nitel bir değişim olmadan, eksik, yetersiz, sınırlı değişimlerle, sınıfsız topluma varılacağını düşünür. Tüm kampanyaları, aktiviteleri ve politikaları iyileştirmelere, düzenlemelere yöneliktir. Reformlara, sınırlı değişimlere ve günlük mücadelelerin abartılmış sonuçlarına büyük önem vermeleri bu yüzdendir.

Burjuva toplumda, sosyal ilişkilerde yapılacak iyileştirmelerle, insanlar, insani potansiyeli tam olarak harekete geçiremez, kendini gerçekleştiremez. Tersine, sermayenin daha az elde yoğunlaşması, eski toplumun ilerlemesiyle, emekçilerin genel durumunda görülen gerileme elele gider. Kapitalist küreselleşmenin bugün vardığı ileri noktada, halk kitlelerinin durumundaki gerileme çok belirgin bir durum almıştır.

Kapitalizmin insanlık dışı koşulları, her geçen zaman biraz daha ağırlaştırıyor. Bu koşullarda yapılacak sınırlı iyileştirmeler, nicel değişimler, varolan ilişkilerin, emekçileri ezen işleyişini ve yapısını değiştiremez. Yapılması gereken nicel değişimler değil, koşullarda ve ilişkilerde nitel bir değişimdir.

Nitel değişim, üretim araçlarının özel mülkiyetinin, toplumsal mülkiyete dönüştürülmesi, yani toplumun devrimci temelde yeniden örgütlenmesi demektir. İnsanların kendi öz çalışması, kendine yabancılaşmadığı, tersine, insanın kendi gelişme koşulları olarak kullanıldığında, tüm insanal güçler tam bir gelişme gösterir.

Koşulları ve insanları baştanbaşa değiştirme mücadele süreci çeşitli biçimlerde ilerler. Sınıf bilinçli işçilerle, sınıf bilinci almamış işçiler arasındaki iç ittifak-mücadele birliği işçi sınıfı üyelerinin, sınıfın diğer üyeleriyle dayanışma eylemleri, özneyi dönüştüren araç-

lardır. İşçiler, sınıf mücadelesinin gelişmesi içinde, çok ya da az belli bir değişime uğrar. Eylem, değişimin temel aracıdır.

İşçi sınıfının mücadelesinin, eylemlerinin, birliğinin ve örgütsel araçlarının amacı, tekeli sermayenin tüm emekçiler üzerindeki egemenliğine son vermek, işçilerin kurtuluşunu gerçekleştirmek, özgür bireyler toplumu kurmaktır. Dünyayı değiştirme, yani işçilerin kurtuluşu, son derece devrimci bir eylemdir. İşçilerin, dünyanın efendilerine karşı evrensel devrimci eyleminin, proletaryanın iktidarıyla sonuçlanması kesindir. Bu eylem, sınıfların kaldırılmasına varır ve büyük bir çağı kaplar. Tüm bu sürecin devrimci öznesinin, kendini dönüştürmesi, burjuvaziye karşı mücadeleyle başlayan ve sosyalizm altında devam eden, sürecin bütünüdür. İnsanları dönüştüren eylem, kolektif bir eylemdir, daha doğrusu, kolektif eylemler dizisidir.

Yeni toplumun, eski toplumun içinde ortaya çıkması ve yükselişi, doğal biçimde, kendiliğinden gerçekleşir. Fakat yeni toplumun ortaya çıkarılması, kendiliğinden olmaz. Bunun için, devrimci sınıfların, dış müdahalesi, devrimci zoru, burada ebe rolü görür. Eski yıkma, yeniyi kurma eylemi işçi sınıfının ortak eylemiyle başarılı.

Eski toplum, gelişimiyle birlikte yeni ilişkiler yaratır, geleceğin toplumunun üzerinde yükseleceği maddi öğeleri oluşturur; bu yeni ilişkilerin ve çeşitli öğelerin büyümesi, bu toplumun çitlerinin içine sığamaz olur. Burada, dönüştürücü devrimci eylem, var olan toplumdaki daha ileri topluma varmayı hedeflemelidir. Kapitalist toplumun iç çelişkileri bu yolla çözülür. Toplumun kendisi ve evrimi, devrimci sınıfa, eski toplumu yürürlükten kaldıracak koşulları, araçları ve durumları veriyor. İşçi sınıfı, ortaya çıkan olanakları, ama tamamen devrimci bir perspektifle hareket ederek, eski toplumu dönüştürür.

Kapitalist toplum, bir özel mülkiyet toplumu olarak, sınıflı bir toplum olarak tarihsel sınırlılıkları olan bir toplum biçimidir. Kapitalist ilişkiler çerçevesi içinde, örnek sosyalist işletmeler, girişimler ne denli yaygınlaşırsa yaygınlaşsın, tüm bu çabalar var olan toplumu dönüştüremez. Toplumun dönüşümü için, bir toplumdaki başka bir topluma, eski toplum biçiminden daha yüksek bir toplum biçimine geçilmesi bir zorunluluktur. Kapitalist toplumda, ne denli iyileştirmeler yapılırsa yapıl-

sın, tarihsel sınırlılığını aşamaz. Bireylerin tüm insani potansiyelinin tam bir gelişimi için, buna olanak veren daha ileri bir toplumsal temele dayanmak gerekir.

Marx, yeni bir tarihsel gelişmenin, eskinin içinden nasıl yükseldiğini gösterir: "Kapitalist üretim değere ve değer için, bulunan toplumsal emeğin gelişimine dayanır." Kapitalist değere, artı-değere el koymak ve onu artırmak için, toplumsal emeğin gelişimini derinleştirecek biçimde, maddi koşulları, ileri düzeyde geliştirir. Toplumsal emeği geliştirmek kapitalizmin evrensel eğilimidir. Bununla birlikte kapitalist üretim kendi doğasının getirdiği kısıtlılıklara sahiptir. Toplumsal emeğin gelişimi, kapitalist niteliğinden bu sosyal biçiminin kısıtlamalarından kurtarıldığında zengin bir bireyselliğin gelişiminin temeli olur.

Sermayenin toplum üzerindeki baskısına ve tekeline son verilmesiyle, kafa ve kol emeği arasındaki karşıtlık ortadan kalkar ve kapitalizmin yarattığı parça insan yerine, insani yeteneklerini çok yönlü olarak geliştiren, bütünlüklü gelişmiş insan alır. Sosyalizm de insanın tek yönlü gelişiminin yerine, insanın düşünsel ve pratik çok yönlü gelişimini korur.

Kadınlar, koşulları dönüştürme eylemine etkin olarak ve büyük kitleler halinde katılırlar. Kadınlar bu eylemde ilk defa kendi özgürlüğünü elde eder. Kadınların özgürlük durumu, toplumun özgür gelişiminin ölçüsüdür. Kadınların özgürlüğü, komünizmin temel bir amacıdır. Özgür bireylerin oluşturduğu toplumda, kadınlar, özgür bireyler olarak, erkeklerle, gerçek yaşamda, toplumsal yaşamın tüm alanlarında, günlük ilişkilerde eşit olur.

Kapitalist ekonominin küresel egemenliği ve geldiği nokta, emeğin dünya çapında sosyal karakteriyle, kapitalist özel mülkiyet arasındaki, kapitalizmin temel çelişkisini derinleştirmiş ve keskinleştirmiştir. Bu durum, dünya devriminin daha da olgunlaşmasına ve şiddetlenmesine yol açmıştır.

Burjuvaziyle proletarya arasındaki savaşta, ilkinin kazanma şansı yok; çünkü kapitalist toplum kendi yadsınmasını yaratır, kendi yok oluşuna doğru ilerler, yani geleceği yoktur. Proletarya ise, evrensel gelişme yönünde hareket eder, tarihsel zaferi kaçınılmazdır. □

Not: Bu makale, 31 Mayıs Ayaklanmasından önce kaleme alınmıştır

AYAKLANMANIN KÜRT HALKIYLA İMTİHANI

28 Haziran'da Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Kayacık köyünde meydana gelen olaylar biliniyor. Tekrar etmeye gerek yok. Askerin açtığı ateş sonucu bir genç katledildi onlarca Kürt yaralandı.

Devletin PKK-KCK ile "uzlaşma süreci"nden yararlanarak Kürdistan'daki konumunu, mevzilerini tahkim etmek, bu çerçevede yeni karakolların inşasını engellemek için yapılan eylem bir anda Türkiye'nin gündemine oturdu.

Lice'de ortaya çıkan durum, beklenmedik anda Ayaklanmanın önüne yanıtını hemen bulması gereken bir soruyu koydu: Ayaklanmacılar şimdi nasıl bir yol izleyecekler? Kürt halkıyla ittifaklarını pekiştirecek bir adım mı atılacak yoksa Türkiye emekçi sınıflarını uzun yıllar boyunca zehirleyen şovenizmin etkisiyle mi hareket edeceklerdi?

Bu sorunun yanıtı ayaklanmanın ve devrimin geleceği açısından yaşamsaldı. Çünkü devrimde zafer, başka şeylerin yanı sıra, ittifaklar politikası sanatını da gerektirirdi. Başka bir deyimle, devrim aynı zamanda bir ittifaklar politikası sanatıydı. Atılacak adımla, soruya verilecek yanıtla ya Kürt halkı gibi devrimin muazzam bir müttefiki kazanılacak ya da tam tersi yapılacak; Kürt halkında Türkiye devrimci hareketine karşı oluşan önyargıyı pekiştirecekti.

Ayaklanmacılar, tam da devrimci enternasyonal bir halkın, devrim yapmak ve devrimde zafer kazanmak isteyen bir halkın davranması gerektiği gibi davrandılar. Faşist devletin Lice katliamı duyulur duyulmaz, Ayaklanmanın motoru haline gelen "Forum"larda halk, Lice'ye, yani Kürt halkına devrimci dostluk elini, dayanışma elini uzattı.

İstanbul, Ankara, İzmir'de gecenin bir vaktinde toplantı halindeki halk, yürüyüşe geçti. Binlerce insan, bu üç büyük kentin sokaklarını Lice'ye dayanışma sloganlarıyla çınlattı. İstanbul'da Beşiktaş, Kadıköy, Feriköy, Okmeydanı ve daha sayamadığımız

pek çok semtin devrimci halkı Kürt halkıyla enternasyonal dayanışma sloganları atıyordu.

"Başka ulusları ezen bir ulus özgür olamaz." Marksist düşüncenin bu çok önemli tezini Ayaklanmacılar, belki okuyarak değil ama yaşamın içinde devrimci sezgilerine dayanarak bilince çıkardılar. İstanbul, Ankara'da halk, ellerinde şu pankartla sokaklara döküldü:

238. Sayı / 10 - 24 Temmuz 2013

"Kürdistan Özgürleşmeden Türkiye Özgürleşemez"

Ayaklanmacı emekçi sınıflar, gençlik, kadınlar, Aleviler, devrimci-demokrat güçler, izledikleri bu politikayla, 1- egemen sınıfların uzun yıllar kendilerini zehirlemede bir silah olarak kullandıkları şovenizmi paramparça etmiş oldular; 2- pek çok çevrenin ve bu arada egemen sınıfın da ayaklanmanın üzerine geçirmeye çalıştıkları "ulusalcılık" giysisini de parçalayıp atmış oldular.

O giysi ki, UKH'nin uzlaşmacılıkta sınır tanımayan bazı figürleri, ayaklanmadan uzak durmak ve hükümeti, dolaylı da olsa, desteklemek için bir bahane olarak kullanmaya çalıştıkları bir hayaletti. O giysi ki, egemen sınıfın, ayaklanmayı kontrol altında tutmak üzere, ayaklanmanın öncülüğü enternasyonalist devrimci güçler yerine milliyetçi-şoven güçlerin elinde olsun diye kullandığı bir silahtı.

Yaşam devrimine akıyor; yaşam devrimden, sermaye düzeninin dar kalıplarının kırılmasından, insanlığın ve insanın özgür gelişimi için gerekli koşulların yaratılmasından yana akıyor. Devletin devrimi önlemek, düzeni tahkim etmek üzere attığı her adım devrimi geliştiriyor.

Kürt-Türk Halklarının mücadele birliği için gerekli zemini şimdi tarihte hiç olmadığı kadar güçlenmiştir. Devletin Lice katliamı, bu mücadele birliği için zaten var olan nesnel zeminin yanına öznal koşulları da eklemiştir. Kürt halkı, henüz Diyarbakır'dan bile ses çıkmamışken İstanbul, Ankara, İzmir sokaklarında yankılanan "kardeşlik" sloganlarını asla unutmayacak. İstanbul emekçilerinin, gençliğinin, kadınlarının, Alevilerin yüreği Lice halkının, Kürt halkının yüreğiyle birleşmiştir ve birleşmiş bu yürekleri artık hiçbir güç ayıramaz.

Devletin Lice katliamı, aynı zamanda, devletin gerçek niyetlerini açığa çıkararak uzlaşma politikalarına da büyük bir darbe vermiştir. "Kürdistan Özgürleşmeden Türkiye Özgürleşemez"

düşüncesi ne kadar doğruysa birleşik devrim olmadan, Kürdistan'ın özgürleşemeyeceği de bir o kadar doğrudur.

Öyleyse şimdi bir kez daha "Yaşasın Kürt-Türk Halklarının Mücadele Birliği", "Yaşasın iki ülkenin birleşik devrimi" diye haykırmanın zamanı.

Bu Daha Başlangıç Zafere Kadar Devrim. □

AYAKLANMANIN KAYNAK KODLARI

Birleşik devrimin Türkiye ayağı tarihi dönemeçlerinden geçiyor. Bu dönemeçte muazzam bir sıçrama var. Bütün taşlar yerinden oynadı. Bütün sınıf ilişkileri ve dengeleri altüst oldu. Şimdi devrim, bu olağanüstü karmaşaya kendi yüce erdem ve ideallerini kuşandırmak için var gücüyle çalışıyor. Hem de ne güç, ne sınırsız bir enerji ve yüreklilikle...

Tekelci sermaye ise, kendini adeta dümdüz eden bu kavganın nereden çıktığını anlamaya çalışıyor ve elbette nasıl kontrol altına alınacağını bilmiyor. Siyasi açıdan öylesine güçsüz ve çapsiz ki, ayaklanmış kitlelerin karşısına, yine herkesin ortak nefret objesini, başbakanı çıkartmaktan başka hiçbir şey elinden gelmiyor. Siyasal çapsizliğiyle sermaye kendi sonunu hızlandırıyor.

Bütün ezberleri bozan, tekelci sermayenin her söylemini anında boşa çıkartan, “çapulcu, terörist, vandal” suçlamalarını dahi dalgaya alıp kabul edecek denli özgüvene sahip bu büyük kitle, sadece sermayenin değil, uzlaşmacı sosyalistlerin ve bilcümle oportünistlerin de siyasi çapsizliğini açığa çıkardı bir çırpıda. Uzlaşmacı çevrelerin en “parlatılmış kafaları” bile, ne denli “bezler içinde bebekler” olduklarını, ne denli sefil, zavallı bir kavrayışa sahip olduklarını hemen ele verdiler. Bunlardan biri, hani şu, senede bir kez Denizlerin mezar başında konuşurken gördüğümüz, ve “aa! Yaşıyor-muş meğer” dediğimiz mumya, şöyle bu-

yurmuş: “Biz 68 kuşağı geleceği kurmakla ilgiliydik, şimdikiiler bugünü korumak peşindeler.” Ne trajedi!? Böyle kafalar, kırk yıldır Türkiye devriminin sırtında kene gibi yaşadılar.

Bu yazı kaleme alınırken, halen daha milyonlar sokakta, halen daha sayıları artarak tarihi mitinglere imza atıyorlar, havada molotoflar ve taşlar uçuşuyor, muazzam barikatlar yükseliyor, en büyük kentlerin en merkezi meydanları ya işgal altında ya da yüzbinlerin akınına uğruyor. Böylesine heyecan yüklü günlerde bu dev dalganın esas kaynağına işaret etmek için, bol rakam ve istatistik dolu bir yazı kaleme almak, en az onu okumak kadar sıkıcı. Ancak, Leninist Parti için açık olanı, yani bu dev dalganın ortaya çıkışında, son yıllarda sermaye birikiminde ve merkezileşmesinde yaşanan olağandışı sıkışmaları, bir kez daha irdelemek yararlı olacak. Bu çaba aynı zamanda, ortaya çıkan büyük kitle hareketinin derin kaynaklarını bir kez daha hatırlatarak, bu hareketin neden gelip geçici olmayacağını, “bugünü kurtarmakla” bir ilgisinin olmadığını veya “baba devlet” istemeyen bazı hasarı çocukların, kibir dolu yöneticilere yönelttiği öfke ve alay dolu isyanlarının daha büyük ve daha derin dalgalar yaratarak yoluna devam edeceğini göstermek için yararlı olacaktır.

Tam İlhakın Çatlakları

Bağımlı ülkelerde yaşanan emperyalist tam ilhakin olgunlaştırdığı çelişki şudur: Üretimin ve dolaşımın ölçeğinde yaşanan büyük artışa rağmen, sermaye birikiminin dar temeli kırılmamıştır. Bu çelişkinin etkisi hemen her düzlemde görüldü.

Birincisi, sermayenin merkezileşme eğilimi, birikim eğiliminin fazlasıyla önüne geçti ve büyük servetler hızla el değiştirdi. İkincisi, bağımlı ülkeler üretim araçları üretiminden giderek koştular; üretim ve tüketim kesimleri arasında kapanmaz bir uçurum oluştu. Üçüncüsü, sektörler arası dengesizliği gidermek için bağımlı ülkelerde inşaat ve ulaşım yatırımları olağandışı şişirildi ve geri dönüşleri on yılı bulan bu yatırımlar, tüketim araçlarına boğulan piyasaların işletilebilmesi için kullanıldı. Dördüncüsü, sermaye birikiminin dar temeli kırılmadığı için yeni yatırım alanlarına

yönelen yeni sermaye filizlerinin yeşermesi kısır kaldı ve sonuçta üretim ölçekleri büyüdüğü halde, işsizlik yükselmeye devam etti. Çalışma sansı bulanlar ise ya aşırı çalışma saatleriyle, ya da güvencesiz yarı zamanlı işlerle baş başa kaldı. Beşincisi ve belki de en önemlisi, tüm dünya pazarları için üretim yapan, tüm dünya pazarlarının tüketim nesnelere önünde bulan fakat onlara erişemeyen milyonlarca emekçi çıktı. İşte şimdi devrimci ayaklanma bu milyonların ellerinde yükseliyor.

Üretimin ölçeğindeki dev ilerlemenin, sermaye birikiminin aynı oranda ilerlemesinden kaynaklanmadığını, artık cümle alem biliyor. Bu konuda en tipik örnek, otomotiv üretimidir. 2002 yılında, 346 bin adet üretim yapan sektör, 2011 sonunda bu üretimi üçe katlayarak 1 milyon 200 bine ulaştırdı. Aynı fabrika alanı içinde, aynı sayıda işçiyle bu ölçek artımını yaratmak için, yeni ve daha seri makineler ve edavata ihtiyaç vardı ve hemen hepsi elbette ithal edildi. Sadece bu değil. Bizzat sanayi bakanı açıklıyor: otomotiv için gerekli motor ve aktarma organı için yılda 5 milyon dolarlık ithalat yapılmış. Kaporta sacı bile yerli üretimden karşılanmıyor, çünkü istenen kalitede üretim yapan demir-çelik tesisi yok. Otomobilin elektronik aksam ve yazılımları, fiyatlarının neredeyse üçte birini oluşturuyor ve yine bakanın açıklamalarına göre bu alanda tek bir yerli girdi yok. Elbette bu rakamları yerli-yabancı sermaye ayrımı için ifade ediyor değiliz, ama bu rakamlar, dünya pazarları için yapılan üretimin, iç pazarları nasıl kuruttuğuna dair işaretlerdir.

Yine aynı bakan, 2011 rakamlarıyla 11.7 milyar doları bulan otomotiv ihraç rakamlarının sakladığı dehşet gerçeği de itiraf ediyordu: Araç başına 20 bin dolarlık ihraçattan, Türkiye’ye kalan sadece 300 avro... Ya da şöyle söyleyelim: 2011 yılında Türkiye’nin dış pazarlara sattığı 11.7 milyar dolarlık otomobilden kazandığı para, hepi topu 180 milyon avro. Yanlış duymadınız. Bu rakamda, işçiye ödenen ücret ve kar bulunuyor. İşte tam ilhakin sonucu: İşbirlikçi tekeller, emperyalist dev tekellerin hamallığını yapıyor ve neredeyse sadaka düzeyinde bir sermaye kârıyla idare etmek zorunda kalıyorlar.

Otomotivin bir uç örnek olduğu sanıl-

masın. Makine ve teçhizatı, üretim girdisi ara-malları dışarıdan alan sadece otomotiv değil. Demir-çelik sektöründe bu oran % 69, kimya sanayiinde % 56 ve hatta en temel imalat sektörü olan tekstil de bile oran % 43... 2011 rakamlarıyla, Türkiye'nin 200 milyar doları aşan ithalatının % 70'ini makine ve ara-mal ithali oluşturuyordu. Bu, nereden bakılırsa bakılsın anormal yüksek bir oran, ve sonucu açık: Türkiye artık makine ve ara-malı üretiminden kopuyor.

Ormanlar, Parklar Neden Satılır?

Buradan, çelişkiler zincirinin diğer halkasına geçmiş oluyoruz. Üretim araçları sektörü giderek güdükleşen iç pazar, tüketim araçları üretimiyle dolup taşıyor. Eğer ihracat, ithalatı karşılayacak ölçülerde olsaydı, bu bir sorun yaratmayabilirdi ama ihracat, diğerinin neredeyse yarısı. Yani Türkiye iç pazarı, üretmediği değeri tüketebilmek için dışarıdan sürekli borç alıyor, kredi kartları biçiminde 55 milyon insana dağıtıyor ve sermayeyi bu şekilde ayakta tutmayı beceriyor. Tüketim araçlarıyla üretim araçları üretimi arasındaki bu dengesizliğin giderilmesinde, inşaat, ulaşım ve altyapı yatırımlarının büyük önemi var. Uzun dönemli bu yatırımlar sayesinde, piyasaya herhangi bir meta sürümü yapılmadan, tüketim fonundaki fazlalık eritilebiliyor. Ama bu oranda giderek yaşanan şişkinlik, düşen karlar, kentlerin en merkezi yerlerine göz dikmiş yatırımlarla ancak kendini telafi edebilir hale geldi. Taksim Gezi Parkı'nı alelacele bir yıkımla karşı karşıya getiren, buydu.

Sonuçta, 2005'te 299 milyar dolar olan milli hasıla, 2012 sonunda 800 milyarı aştı. Neredeyse üç katına erişen bu büyüme, sermaye birikiminin aynı oranda büyüyen bir temeli üzerinde gerçekleşmedi. Bu yüzden, yeni sermaye filizleri, yeni yatırım alanları ile giderek yaygınlaşıp genişleyen bir üretim yapısıyla değil, ama belli alanlarda yoğunlaşan, merkezileşen, dar tabanlı dik bir piramit gibi yükselen bir yapıyla bu büyüme sağlandı.

Borsada kayıtlı 238 sanayi şirketinin 2012 karı toplamda 13.1 milyar dolardı ama bu karın % 85'i yalnızca ilk 25 şirkete aitti. Ve sadece 16 banka, tüm sanayinin karından daha fazlasını, 13,2 milyar kar açıklıyordu. Bu nedenle sermayenin merkezileşmesi en tepedeki birkaç grupta muazzam ilerledi, dolar milyarderlerinin sayısı ve ellerinde tuttukları servet baş döndüren hızda arttı. Birkaç tekel grubu, her şeye sahip olabileceklerini düşünmeye başladılar, ön-

lerinde herhangi ciddi bir engel kalmamıştı, ne yasalar vardı onları sınırlayan ne de diğer bürokratik engeller. Başbakan'a, o herkesin midisini kaldıran kibiri, pervasızlığı ve cüreti, işte bu servetin, sermayenin muazzam merkezileşmesi sağlıyordu. Temsil ettiği sınıfın bütün özelliklerini bir ayna gibi yansıtılmaktan başka, ne suçu olabilir ki başbakanın?!

Çarşı Neye Karşı?

Sürecin kaybedeni elbette en başta küçük-burjuvalar ve küçük mülk sahipleriydi. Üretim ve tüketim arasındaki dengesizlik kredi ilişkileriyle, inşaat ve ulaşım yatırımlarıyla giderilince, bankalar dolaşım alanında tam hakimiyet kurdular. Semt pazarları ve geleneksel ticaret merkezlerinin yerini, hızla AVM'ler aldı. Buralarda, kredi kartına uzun vadeli taksitlerle ürün satışları gerçekleştirildiğinde, küçük esnaf eridi gitti. Öyle ki, so-

ların ömrü oldukça kısalıyor veya doğrudan taşeron işler devralmıyor. Bir süre böyle işlerde çalışan herkes kendini bir anda işsiz bulabiliyor. Güvencesizlik, yarı zamanlı çalışma öylesine yaygın ki, pek çok kişi geçinebilmek için, aynı anda birkaç işte birden çalışmak zorunda kalıyor.

En kalifiye elemanlar, birkaç yabancı dil bilen, teknik kapasitesi yüksek emek sahiplerini bile proleterlere özgü aşırı çalışma ve yoksullukla karşı karşıya getiren bütün bu gelişmelerin, bir noktada patlamaması düşünülemezdi. Her sene 250 milyar dolarlık ithalat ve 150 milyar dolarlık ihracatı yürüten bu emek kapasitesi, yani tüm dünya için üreten ve tüm dünya mallarının iç pazara akışını sağlayan bu çok yönlü zengin ve çeşitli ilişkiler geliştirme kapasitesine sahip emek, eğer sermayenin birikim temeli bu kadar dar ise, hangi yöntemlerle denetim altına alınabilirdi. Sermayenin bu kesimlere

nunda iş, Beşiktaş'ın tarihi çarşısıyla Kadıköy'ün Salı Pazarlarına kadar geldi. Doğrusu buralar, İstanbul'un en önemli küçük tüccar kaleleriydi ve düştü. Ayaklanmada Beşiktaş'ta yoğunlaşan çatışmaların ardında, işte bu büyük çöküş bulunuyordu.

Üretim ölçeği küçük mülk sahiplerini kıra yıka büyürken, sermaye birikiminin dar temeli işsizliği arttırdı, çalışanların da güvencesizliğini... Öyle ki, herhangi bir yatırım için dışarıdan büyük kredi bulmak çok kolay; bu kredilerle bir süre herhangi bir alanda üretim yapılıyor, borçlar ödenip yeterli kar elde edilince, işler hemen tasfiye ediliyor, başka maceralara, daha karlı alanlara atlanıyor. Böylece, yeni kurulan firma-

verebilecek rüşvet fonu yok. Geriye kalan tek denetim mekanizması, elbette en katı dinci-gerici kalıplardır. AKP'nin ardı ardına sıraladığı dinci-faşist yasaları, evet tam da sermayenin, bu yetkin emeği denetime alma ihtiyacının bir eseri, şeriatçı özlemlerin değil. Ama bilemediler, barut dolu bir odaya ellerinde kibritle girdiklerini...

Bütün bunlar, yaşanan tarihsel sıçramanın gelip geçici olmadığını, ama maddi temelini yarattıkları gerçek özgürlükler dünyasını ele geçirebilmek için, büyük emekçi kitlelerin nihayet harekete geçtiğini ve sonuç alınıncaya dek durmayacağını gösteriyor. □

ULAŞ YILDIZ'DAN (ADANA) MEKTUP VAR

Gezi Parkı'nın yıkımını engellemek için başlayan eylemlere polislerin sert saldırılarının ardından 31 Mayıs ve sonrasında ayaklanma ve bir halk devrimi aşamasına yükselen kitle eylemlerine, Adana halkı da tüm coşkusuyla katıldı. Ayaklanmanın "Hükümet İstifa" sloganı ile ortaya çıkmasıyla Adana halkı da yüzünü AKP il binasına dönmüştü. 1 Haziran günü (bu eylemin en şiddetli günüydü) başlayan Adana ayaklanmasının merkezini Atatürk Parkı oluşturuyordu. Burada akşam saatlerinde toplanan halk, Atatürk Caddesinden Kasım Gülek köprüsünü aşıp İl binasına ulaşmak istediler. Ve köprünün üstünde konuşlanan polislerle Sular Caddesinde biriken halk arasında günlerce şiddetli çatışmalar yaşandı. Bu çatışmalar boyunca polislerin halka karşı kullandığı gaz bombası, plastik mermi ve tomalardan sıkılan tazyikli su ile onlarca kişi yaralandı.

Ayaklanmayı şiddet ile bastırmayı başaramayan devlet, 3. günün ardından ulusalcı güçleri devreye sokarak eylemleri barışçıl bir çizgiye çekmeyi hedefledi. Bu barışçıl çizgiyi eylemin başından beri isteyen reformist-oportünist çevrelerin de onaylayarak, tıpkı bir can simidi misali dört kolla sarıldıklarını da belirtmek gerekiyor. Adana işsizliğin ve güvencesiz çalıştırılmanın en yoğun yaşandığı kentlerden biridir. Yılların biriktirdiği öfkesini sokaklarda göstermek isteyen Adana halkını uzlaşmacı pasifist çizgiye çekmek imkansız gibiydi. Ve öyle de oldu. Akşamın ilk saatlerinde uzlaşmacı eylemlerin ardından geç saatlere doğru (özellikle Arap halkının yoğun olarak yaşadığı Akkapı, Mıdık ve Havuzlubahçe mahallerinden gelen halkın da katılımıyla) sadece çatışmayı ve sisteme olan öfkesini yıkıcı bir şekilde yansıtmak isteyenlerin eylemi yerini alıyordu. Bu çatışmalı eylemler de gece geç saatlere kadar sürüyordu.

Eylemlerin barışçıl çizgiye çekilmesi çabası da boşa düşünce geriye bir tek alternatif kalmıştı. Devlet, sokaklarda başaramadığı hâkimiyet savaşını adliye koridorlarına boğarak hem Adana halkına korku vermeyi hem de devrimciler ile halkın bütünleşmesini ve halka öncülük yapılmasını engellemeyi hedeflemişti. 8 Haziran günü sabah saatlerinde evlerimizden alınarak emniyete

götürülmüştük. 13 kişi gözaltına alınmıştık. Bizlere yöneltilen suçlamalar da "Eylemleri kışkırtmak, kasten adam yaralamak, uyarıya rağmen dağılmamak, yürüyüş kanununa muhalefet etmek" gibi altı ayrı gerekçe vardı. Dışarıda ise eylemler devam ediyor ve Adana halkı verdiği gözaltıları kitlesel basın açıklamaları ile sahipleniyordu.

İki gün emniyette tutulduktan sonra savcılığa çıkarılıp serbest bırakıldık. Bu gözaltı operasyonunda göze çarpan iki önemli yan vardı. Birincisi basına "Twitter gözaltıları" olarak yansıtılmasıydı. Hâlbuki savcılıkta böyle bir iddia önümüze delil olarak sunulmamıştı. Çünkü çoğumuzun twitter hesabı bile yoktu. İkincisi de operasyonu kısa adı "Kom" olan kaçakçılık şubesinin yapmasıydı. Böylece devrimcileri küçük düşürme çabasını da görmüş olduk. Sonradan öğrendiğimize göre bu şubenin operasyonu yapmasının nedeni, diğer şubelerin yoğun çalışmalarınıydı!

Serbest bırakılmamızın ardından kısa bir emniyet molasından sonra tekrar eylemlerdeki yerimizi aldık. Savcılıkta "eylemlere katıldın mı" sorusuna verdiğim cevap gibi, her gün Adana halkının ayaklanmasında yerimizi aldık. Çünkü Leninistler ayağa kalkmış halkın içinde onlarla omuz omuza savaşmanın erdeminden daha yüksek değer görmezler.

Eylemler devam ederken bir gözümüz

de ayaklanmanın merkezi olan Taksim Meydanı'ndaydı. Çünkü devlet tehditler savuruyor ve eylemin bitirilmemesi durumunda Taksim'e saldıracağını söylüyordu. 15 Haziran günü Atatürk Parkı'nda çadırlarda türküler söyleyip sohbetlerimizi yaparken devletin Taksim Meydanı'na saldırısını sinevizyona yansıtılan görüntülerde canlı olarak izlememiz öfkeleri arttırmaya yetti. Mahallelerden gelen kitleyi de bekleyip gece 22.00'da yürüyüşe başladık. Sular Caddesi'ne döndüğümüzde polisleri bizi beklediğini gördük. Burada yaşanan şiddetli çatışmanın ardından Atatürk Caddesi'ne çekilen halk, barikatlar kurarak polisi beklemeye başladı. Caddenin dört bir yanına devasa barikatlar kurulmuştu. Polis her zamanki taktiğini uygulayarak saatlerin gece yarısını geçmesini bekliyordu. Mahallelerden gelen halkın evlerine dönmelerinden sonra, caddede bulunan halka gece 02.00'de saldırıya başladı. Bu kez sadece Atatürk Caddesi'nden değil, Ziyapaşa Caddesi'nden de aynı anda saldıran polis, parka Toma, Akrep ve Çevik Kuvvetlerle girerek kurulan çadırlara da el koyarak dağıtmışlardı. Bu saldırı sırasında parkta çadır kuran reformist-oportünist çevrelerin kararsız duruşları da saldırının şiddetini arttırmıştı. 16 Haziran Pazar günü de eylemler çatışmalı geçmiş ve gece saatlerine kadar halk sokakları terk etmemişti.

Taksim saldırısı sonrasında ülke genelinde gözaltı operasyonları başlatıldı. Bu gözaltı saldırılarının, ayaklanmanın şiddetli geçen illerinden biri olan Adana'ya yansımalarının olacağını tahmin etmek çok da ileri görüşlülük olamazdı. Yine bir hafta sonu öncesi seçilmişti. 21 Haziran günü sabaha karşı 04.30'da kapımın çalınması ile beklenenlerin geldiğini anlamıştım. Bir önceki operasyondan farkı ise bunu Terörle Mücadele Şubesinin yapmasıydı. Evimde yapılan aramanın bitmesini beklerken balkona çıktığımda gördüğüm tablo ise; evimin bulunduğu sokağı ve kapısını çelik yelekli, elinde uzun namlulu silahla polislerin beklediği idi. Sokağı Akrep adı verilen zırhlı araçla kapatmışlardı. Belli ki komşularına da korku salmak istiyorlardı.

Bilgisayarım ve cep telefonuma el konulmasının ardından emniyete götürüldüm. Gözaltı sayımız saatler ilerledikçe artıyor-

DÜN TUTSAK BUĞÜN DIŞARIDA OLAN BİR ÇAPULCU'DAN MEKTUP

du. Yeni getirilenlerle sayımız 14 olmuştu. Savcılık 24 saat avukatlarımız ile görüştürülmeme ve dosyaya gizlilik kararı koymuştu. Üç gün süren nezaret bekleyişinin ardından 24 Haziran günü savcılığa çıkarıldığımızda bu kez iddialara "Silahlı TKEP/L örgütüne üye olma, Örgütün çağrısına uyarak eylemleri örgüt adına yönetme" de eklenmişti. Ancak iddiaların delilleri (eylemler sırasında çekilen fotoğraflarım, bunların hiç biri hukuki bir suç teşkil etmiyordu) ise bir önceki operasyonla aynı olması, savcılığın ayrıca bir delillendirmeye gerek görmemesi, bizler hakkında önceden verilmiş bir kararın olduğunu gösteriyordu.

Tahmin ettiğim gibi benim de içinde olduğum 6 kişi tutuklanma istemiyle mahkemeye sevk edildi. Ve mahkeme ayrıca bir soru sorma gereği duymadan savcının isteğini yerine getirerek 5 kişi hakkında tutuklama kararı verdi. Adliyeden çıkarılırken devrim ve sosyalizm ısrarımızı sloganlarımızla haykırarak Kürkçüler F Tipi Cezaevi'ne götürüldük. Cezaevine götürülürken polis telsizlerinden, Adliye önünde bekleyen ailelerimiz ve yoldaşlarımız ile polisler arasında arbede yaşandığını öğreniyorduk. Bu arbedeyi sonradan öğrendiğimize göre, polis ailelere küfürler etmiş ve yaşanan arbedenin ardından çevik kuvvet çağrılarak adliye, polis korumasına alınmış.

Haziran ayaklanması ile burjuvazi ve onun temsilcisi hükümet ruh sağlığını daha fazla yitirdiğini bizleri tutuklayarak göstermişti. Yıllardır emekçi halkın eylemlerinden bunalmış ve kendini savunma durumundan bir adım öteye gidemeyen faşist devlet, bu ayaklanma ile sonunu görmüştü. Kendi hukukunu bile hiçe sayarak bizleri tutuklayan devlet içinde bulunduğu politik-ekonomik durumu da bir kez daha gözler önüne sermişti.

Yaşanan bu tutuklama saldırısı avukatlarımız tarafından yapılan itirazlar değerlendirildikten sonra 28 Haziran günü karara bağlanarak tahliye edildik. Zindanda tutulduğumuz bu kısa süre içerisinde iki halkın birlikte mücadelesinin sağlam temellerini de görmüş olduk. Zira yurtsever tutsaklar bizlere her konuda desteklerini sunarak yanımızda yer aldılar. Şimdi tekrar kavganın ortasında yerimizi almanın sevinciyle ve yaşamın bizden yana olan akışını hızlandırma mücadelesini daha kararlı bir şekilde sürdürmeye devam. Çünkü Zafere Kadar Devrim.

Ulaş Yıldız

Merhabalar...

Ben Yusufcan Yıldırım. 18 Haziran sabahı Ankara'da evi basılarak gözaltına alınan ve 22 Haziran'da tutuklanan 22 kişiden biriyim. Avukatların yaptığı itiraz sonucunda dün (4 Temmuz) serbest bırakıldım.

Sizlere Sincan'daki Gezi Tutsakları'ndan selam getirdim. Onlar çok güçlüler, moralliler ve hala direnişe devam ediyorlar. Biz neredeysek onlar da bizimle beraberler.

İçim buruk aslında. Mutlu değilim. Beraber tutuklandığım, aynı hücreyi paylaştığım dostlarımla sarıldık birbirimize, gardiyanlar kapıyı kapattı onlarla arama ve dışarıdayım bugün. Böyle, sanki onlara sırtımı dönmüşüm gibi hissediyorum. Özgür müyüm ? Değilim. Onlar orada oldukça, orada tutsaklar oldukça, ben de özgür olmayacağım.

Bilmiyorum, ev aramasında yapılanları anlatsam, topladıkları kitapları, dergileri anlatsam, savcının eylemde çekilmiş fotoğraflarımı gösterip, sonra "Terör örgütü üyesi olma ve örgüt propagandası yapma" ile başlayan "adam öldürmek", "nitelikli yağma ve hırsızlık", "devlet büyüklerine sövme", "seyahat ve ticaret özgürlüğünü engellemek" diye devam eden 14 tane suçlamayı 4 tane eylemde ya yanımda bir sürü eylemci ile beklerken ya da gaz fişeklerinden kaçmaya çalışırken çekilmiş fotoğraf ile "kanıtlayarak" tutuklama talebi ile mahkemeye sevk etmesini ve tutuklanmamı uzun uzun anlatsam herhalde artık çok sıkıcı olacak sizler için. Biliyorum ki, artık böyle şeylerin bir haber değeri yok. O kadar çok benzer örnek var ki...

İşin ilginç yanı, benim tutuklanan diğer arkadaşlarımızdan bir farkım yok. Hepimizin dosyası benzer. Ama beni bıraktılar. Hukuk ellerinde oyuncak olmuş nasılsa, "Onu alalım, onu bırak sonra alırız, bunu iki hafta tuttuk yeter, bırakalım."

Peki ilk başta niye tutuklandık ? Beraber tutuklandığım Yoldaş Aydın ne güzel anlatmış ; bir tek temel ortak özellik bulduk 22 kişi arasında. Hepimiz sosyalistiz. Bunu görünce anladık neden tutuklandığımızı. "Haa" dedik, "O mesele..."

Öyle işte. Bizi gözaltına alan polisler bize ne dediler, biliyor musunuz ? "Biz tanıdıklarımızı aldık." Yukarıdan, şimdi isim vermeyeyim, talimat gelmişti; birilerinin sorumlu gösterilip yargı önüne çıkarılması gerekiyordu. Tanıdıklarımızı almışlar polisler. Mesela ben; hakkımda '09 yılında İstanbul'da yapılan İMF ve Dünya Bankası toplantısında eylem yaptığım için açılmış bir dava, ODTÜ'de BAŞKALDIRIYORUZ eylemine katıldığım için bir dava, bir de iki yıl önce "dört örgüte üye olmak" suçlamasıyla 11 ay tutuklu kaldığım bir dava var. "Fişlenmiş" olmanın kibarcası polisler tarafından "tanınıyor" olmak.

Eylemlere katılmadım mı ? Katıldım. Tutuklanmadan önce geçirdiğim 20 gün, 22 yıllık hayatımın en güzel günleriydi. Bir araya gelince ne kadar güçlü olduğumuzu gördüm; farklılıklarımızı bir yana koyup, her biri farklı farklı sorunları olan yüzbinlerce insan, sorunlarının ortak sebebine karşı birleşince neler yapabildiğimizi gördüm. Tanımadığı birisi için, canla başla yardım etmeye çalışan insanlar gördüm. '91 doğumlu birisi olarak, "apolitik" denilen '90 kuşağının ve genç kuşağın neler yapabildiğini gördüm, bununla gurur duydum.

Ve Ethem'in vuruluşunu gördüm...

Unutmayacağım, asla affetmeyeceğim. "Çapulcu" deyip, "marjinal" deyip bizlerin yakaladığı bu birlikteliği bölemeyecekler. Bugüne kadar yapılan sadece bir başlangıçtı, neleri başarabileceğimize dair bir özet, belki bir fragman. Bundan sonra her şey daha güzel olacak.

Kırdık zincirleri, prangaları ! Özgürlüğe merhaba! Merhaba doğacak güzel günlere!

Yusufcan Yıldırım

YAŞASIN 31 MAYIS HALK AYAKLANMAMIZ!

Faşist devlet saldırmaya devam ediyor...

Gezi Parkı protestosu ile başlayan halk ayaklanması Türkiye'nin bir çok şehrinde, sokağında vücut buldu. İstanbul'daki büyük sığrama İzmir'e de ulaştı. 31 Mayıs, 1-2 Haziran tarihlerindeki Basmane yürüyüşlerine polis azgınca saldırmış, bir çok insanı gözaltına almış, birçoğunu yaralamıştı. Devletin gazlı, sopalı, joplular saldırları sökmedi... Heryerde olduğu gibi İzmir'de de halk ayaklanması her geçen gün artan eylemleriyle devam etti...

Bu ayaklanma İstanbul merkezli bir ayaklanmadır. Halk ayaklanması, her şehirde merkezi park ve meydanlara çadırlar kurulup, faşist devleti ve onun baskılarını protesto etmek, isyan etmek için bir dizi eylemler gerçekleştirilerek devam etti.

Bizler de İzmir'deki ayaklanmaya katılan Denizlerin yoldaşları olarak, buradaki çadırların

kurulduğu Gündoğdu'da yerimizi aldık... Orada kaldığımız zaman boyunca dergi ve bildiri dağıtımıyla, sohbetlerimizle "Hükümet İstifa İktidar Halka" bilincini halkımıza taşımaya çalıştık..

Yine İstanbul başta olmak üzere faşist devlet saldırılarına hız katarak ilk önce Taksim Meydanı'na girmiş oradan Gezi Parkına kurulan çadırları sökmek için saldırmıştı... İzmir'de 20 Haziran Perşembe sabahı saat 06.30 sularında Gündoğdu'daki çadırlara saldırılmış ve 53 kişi gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınanların bir kısmı Güvenlik Şubeye bir kısmı ise Terörle Mücadele Şubesine götürülmüştü. Güvenlik Şubeye götürülen arkadaşlarımız 22 Haziran Cumartesi günü akşam saatlerinde serbest bırakılırken; Terörle Mücadele Şubesine götürülen 14 arkadaşımızın 13'ü "Silahlı Terör Örgütü üyesi olmak" suçlamasıyla tutuklanmıştı.

Yıkılmak üzere olan faşist devlet, bu saldırının birkaç gün sonrasında 24 Haziran Pazartesi sabahı yapılan ev baskınlarında 13 kişiyi gözaltına almıştı. Mücadele Birliği okurları Ali HİZMETÇİ, Barış BULUT ve Emre KAPTAN da bu ev baskınlarında gözaltına alındı. Mücadele Birliği okurlarından Ali HİZMETÇİ 20 Haziran Perşembe günü de Gündoğdu'daki çadırlarda gözaltına alınmış, ancak serbest bırakılmıştı.

Gözaltına alınanlar 26 Haziran Çarşamba günü sabah saatlerinde adliyeye sevk edildiler. Öğle saatlerinde savcılık soruşturmalarına başlandı, akşam saatlerinde de 11 kişi tutuklama istemiyle mahkemeye sevk edildi. Arkadaşlarımızın sorgularının devam ettiği sırada adliye önünde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, Mücadele Birliği Platformu adına arkadaşımız "Bu bir halk ayak-

lanmasıdır. Devletin saldırıları şaşırtıcı değildir. Buz kırılmış yol açılmıştır. Buzu kırana yolu açana selam olsun." diyerek kısa bir konuşma yaptı. Mahkeme saat 01.00 sularında son buldu ve mahkemeye sevk edilen 11 kişi de tutuklandı.

Arkadaşlarımız mahkeme salonuna alınırken adliye dışından "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm" sloganları onlara eşlik etti. Kararın açıklanmasından sonra arkadaşlarımız "Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganıyla mahkeme salonundan çıktı. Adliyeden çıkarılırken ise "Devrimci İrade Teslim Alınmaz" sloganıyla bir kez daha mücadeledeki kararlılıklarını gösterdiler.

Tutuklananlar "Silahlı terör örgütü üyesi olmak" suçlamasıyla yargılanıyorlar.

Mücadele Birliği okurları Ali HİZMETÇİ, Barış BULUT ve Emre KAPTAN TKEP/L

(Türkiye Komünist Emek Partisi/LENİNİST) üyesi olmak ve örgüt talimatıyla suç işlemek, kamu malına zarar vermek suçlamalarıyla;

ESP'li arkadaşlarımız MLKP (Marksist Leninist Komünist parti) üyesi olmak ve örgüt talimatıyla suç işlemek, kamu malına zarar vermek suçlamalarıyla

la Komünist KÖZ'den

arkadaşımız ise KPY (Komünist Parti Yolu) üyesi olmak ve örgüt talimatıyla suç işlemek, kamu malına zarar vermek suçlamalarıyla tutuklu yargılanıyorlar.

Okurlarımız Ali HİZMETÇİ, Barış BULUT ve Emre KAPTAN Buca Kırıklar 1 Nolu F Tipi Cezaevindedir. Bizler herkesi devrimci tutsaklarla dayanışmaya, onları sahiplenmeye çağırıyoruz. Baskılar, tutuklamalar bizi yıldırmadı yıldıramayacak, her gün daha da artarak varolacağız.

Yoldaşlar; bizlerin, biz devrim güçlerinin ve halk ayaklanmasının, yapılan baskı tutuklamalarla bitirilebileceğini düşünüyorlar ama yanılıyorlar. Bizler mücadele tarihimiz boyunca yapılan bütün katliamlardan, operasyonlardan daha da güçlü çıktığımızı bugün güncel olan devrimimizden biliyoruz. Tarihi biz yazıyoruz. Ezilen halklarla, işçi sınıfıyla beraber zafere doğru hızla yol alıyoruz. Buradan bir kez daha hatırlatmak istiyoruz. Bizler Denizlerin, Mahirlerin, İboların, Mazlumların yoldaşlarıyız. Yapılan bu baskı ve tutuklamalar bizleri yıldırmadı ve yıldıramayacak. Halk ayaklanması devrimle, iktidarın halkın eline geçmesiyle taçlandırılacaktır.

**YAŞASIN 31 MAYIS HALK AYAKLANMAMIZ!
ZİNDANLAR YIKILSIN TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK!**

Mücadele Birliği/ İzmir

TÜM TUTSAKLARA ÖZGÜRLÜK

ANTAKYA'DA AYAKLANMA

31 Mayıs'ta başlayıp bugüne kadar devam etmekte olan ayaklanmanın haberlerini ulaştırmaya çalıştık. Ancak ayaklanmanın sıcaklığı ve yoğunluğundan kaynaklı gelişmeleri sizlere yeterince aktaramadık.

31 Mayıs günü başlayıp 4 gün 4 gece süren çatışmalarda Antakya halkı sel olup sokaklara aktı ve bir sürü deneyim biriktirdi. Samandağ'dan Harbiye'ye, Kırkhan'a Reyhanlı'ya kadar bir çok ilçede insanlar sokaklara döktü.

Samandağ'da eylemlilikler hala devam etmekte, Samandağ halkı birkaç defa karakol önüne gelmiş ve karakola seslenmiş, ama polisler kuyruklarını bacalarının arasına kısıtılarak içeride oturmuşlardır. Şu an Samandağ, Harbiye gibi yerlerde polis, karakolları boşaltmış durumda...

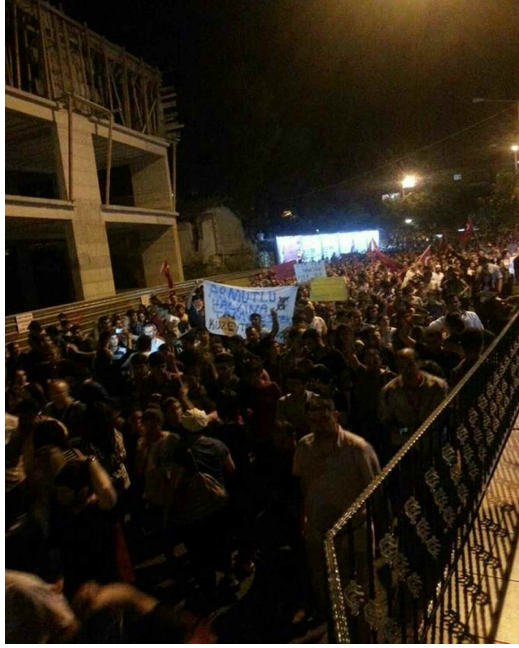
Şimdilik geniş olarak olayları yazmayarak, sadece kısa da olsa geçmişte yaşanmış haberleri sizlere aktarmaya çalışacağız.

Daha önce belirttiğimiz gibi Mücadele Birliği Platformu sürecin en başından beri çağrı yapmasına rağmen, sürecin dışında bırakılmaya çalışılmıştır.

Çatışmaların yaşandığı 3. gece onbinlerce insan Antakya köprü başına gelmiş ve eylemlerini orada devam ettirirken jandarma devreye girmiş, olayları yatıştırmaya çalışmış; ama öfkeli olan gençlik bir sivil polisin Özüt'ten (Meclis Kültür) kendilerini çektiğini fark etmiş ve Özüt'ü taşlamıştır. O sırada olaylar karmaşık halde iken Halkevleri'nden gelen genç, oradaki Mücadele Birliği okuruna yönelerek, "hepsi sizin yüzünüzden siz böyle olmasını istiyorsunuz. Siz faşizme karşı silah başına çağrısı yapıyorsunuz" diye tartışma yaratmaya çalışarak karşı-devrimci bir tutum izlemiştir.

Abdullah Cömert'in cenazesinde ise olaylar en yüksek boyutuna ulaştı, yüzbine yakın insan Abdullah Cömert'i sonsuzluğa uğurladı. Saat 19.00 sularında gençlik ve halk köprüye yürüyüşe geçti. Armutlu'nun çıkışında jandarma ile polis bekliyordu. Halk jandarma barikatını delerek ilerlemeye başlamışken kapalı spor salonunda gizlenmiş olan polis çıkarak gaz bombaları atmaya başladı. Halk geri çekildi ve barikatlar oluşturuldu. Ama öyle deneyim kazanılmıştı ki, devlet tüm araçlarıyla (gaz bombası, plastik mermi ve ses bombaları) saldırmasına rağmen saat 04.00'e kadar çatışmalar sürdü.

Ertesi gün CHP önderliğinde Halkevleri, SYKP, HDK ve mahalle muhtarları ile bir platform oluşturuldu: Antakya Dayanışma Platformu. Armutlu Mahallesi'nde artık her gün binlerce kişi akşam saatlerinde her beldeden a-

rabayla yürüyerek Uğur Mumcu Alanı'na akın ediyor, insan seli oluşuyordu ve yoldaşlarının Abdullah'ın hesabını sormak için geldiğini herkes iyi biliyordu. Ama Antakya Dayanışma Platformu bir ses düzeni kurdu o alana ve herkese "sağ duyu" çağrısı yapmaya başladı. O gün herkes sahneye çıktı ancak BBP'ye bile konuşma veren bu uzlaşmacılar, Mücadele Birliği'nin konuşma talep etmesine rağmen, söz vermeden oyalayarak programı bitirdiler.

Antakya'da o günden sonra durmadan "sağduyu" çağrıları yapıldı ve sanki daha dün cenaze oradan çıkmamış gibi, sanki Türkiye'nin her tarafında insanlar sokaklarda bedel ödemiymiş gibi şenlik havasına çevrildi alan. Buna tepki gösteren insanlar kendi aralarında toparlanıp köprüye yürümek istediklerinde CHP'nin topladığı ve içinde Halkevleri ile SYKP'nin de olduğu gençler, Armutlu Komitesi'ni engelleyerek insanlardan barikat oluşturdu. Ve yürüyüşe katılan insanlar her gün yavaş yavaş azalmaya başladı.

Daha sonra HDK, SYKP, Halkevleri alternatif çadır kurarak Antakya Dayanışma Platformundan ayrı bir girişimde bulundu. Bizler yine Mücadele Birliği, Halk Cephesi, Proleter Devrimci Duruş bunun dışında tutulduk. Biz kendimiz gidip orada olmaya karar verdik. Çadırımızı kurduk ve insanlarla bu süreci konuşmaya, değerlendirmeye başladık, sanat merkezinden arkadaşlar müzik dinletileri verdi, pek çok insana ulaşıldı. Kolektif ve komün bir yaşamın örneği olarak, mücadelenin oradan devam edeceğini önemsedik.

Antakya Dayanışma Platformundan ayrı işleyecek ve devrimci kararlar alacağımız bir yer olarak gördük. Ama süreç öyle gitmiyordu, Halkevleri ve SYKP'nin omurgasızlığı ve sü-

reci onların sözleri ile ifade edersek "biz ikili götürüyoruz süreci" demişlerdi. Durmadan "arkadaşlar programlarımızı Antakya Dayanışma Platformu ile denk düşürmeyelim" diyerek bizleri Antakya Dayanışma Platformu altında tutarak bizi ikna etmeye çalışıyorlardı.

En son Halk Cephesi ve PDD'nin de çadırlara katılmasıyla, tutumlarını net olarak gördük. Saldırgan bir tutum izleyen Halkevleri ve SYKP, 15 Haziran Cumartesi günü toplantıda, süreci daha ileriye götürebilmek adına 16 Haziran'da yapılacak mitingi beraber organize etmemizi söyleyerek, bizlere Antakya Dayanışma Platformu'nun kararlarını dikte etmeye çalıştı. Tüm her şeyi belirleyip, sadece kendi çıkarlarını gözetken ve CHP'nin ayaklanmanın hızını kesmek amacıyla hazırladığı mitingi bize dikte etmeye çalıştılar. Onunla sınırlı kalmayarak Mücadele Birliği, HDK, Halk Cephesi, PPD olarak "bizler bayraklarımızla yürüyeceğiz" dememiz üzerine SYKP ve Halkevleri'nin etekleri tutuşmuşçasına "biz böyle konuşmadık" diyerek itiraz etmesi ve sesini yükseltmesi, Halk Cephesine "siz pasifistsiniz, eylemlerin başından burada yoktunuz" diyerek saldırganlaşması üzerine net olarak ortada nelerin döndüğünü görmüş olduk.

Öyle düzeysiz bir toplantıda herkes kalkıp gitti ve daha önce akşam yapacağımızı duyurduğumuz panel ve müzik dinletisinden sonra değerlendiririz diyerek herkes dağıldı. Ama akşamki programı da boşa düşüren Halkevleri ve SYKP artık bardağı taşıran son damlayı eklemiş oldu. Halk panele gelmişken, başka bir yerde yürüyüş başlatıp, çadırlardaki insanları da alıp yürüyüşe gittiler.

Bizler bu tutum üzerine Mücadele Birliği, HDK, Halk Cephesi, PDD olarak oradan ayrılma kararı aldık. Ve 16 Haziran sabahı çadırlarımızı toparlayarak "Direniş Parkı"ndan çıktık.

Bizler, ayrılan bileşenler olarak eylemleri devam ettirme kararı aldık ve beraber hareket edeceğimizi söyledik.

16 Haziran Pazar günü insan zinciri oluşturuldu. Binlerce insanın Samandağ'dan Armutlu Mahallesi'ne elden ele taşıdığı çiçek Abdullah Cömert'in babasına verildi. Binlerce insan Uğur Mumcu Alanında toplandı; Bizler de kendi pankartımız ve bayraklarımızla Mücadele Birliği, HDK, Halk Cephesi ve PDD olarak Doğu Okulları önünde toplanarak alana girdik. "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam" sloganıyla girilen alanda tüm halk bizleri alkışlarıyla ve slogana eşlik ederek karşılayarak, ne istediklerini göstermiş oldular.

MISIR-TU DEVİRİM S

Mısır Halk Devriminde ikinci perde kapanmak üzere. Sürpriz yok, devrimin zaafı sonucu da belirliyor: Politik iktidarı ele geçirmek için hazırlığı olmadığı anlaşılan devrim güçleri devrimin meyvesini bir kez daha sermaye sınıfına ve emperyalist işbirlikçilere altın tepside sunmak zorunda kaldılar.

Mısır'da devrimin ikinci aşamasının kapıyı çalmakta olduğunu ve sonuç vermesinin kaçınılmaz olduğunu anlayan sermaye sınıfı ve emperyalistler, günler, haftalar öncesinde orduyu iktidara el koyması için hazırlamaya başlamışlar. Bir Halk devriminin gelmekte olduğunu anlayan ABD'nin, her şeyi yitirmek için dinci faşist iktidarı nasıl gözden çıkardığını gazetelere sızmaya başlayan haberlerden öğreniyoruz.

Sayıları on milyonları bulan geniş halk kitleleri, sokağa çıkıp sermaye sınıfının Mursi denen adamla cisimleşmiş diktatörlüğünü yıkma aşamasına gelince; Mısır'ın faşist ordusu "kurtarıcı" maskesiyle sahne aldı ve emekçi sınıfların kucağına düşmesi gereken politik iktidarı el çabukluğuyla ele geçirdi.

Mısır devriminin ikinci aşaması birden patlak vermedi. Leninist Parti, aylar öncesinden, 2012'in son aylarında Mısır'da devrimin ikinci perdesinin açılmakta olduğuna işaret etmişti. Devrimi hazırlayan olayların sayısı bizzat Mısır devletinin açıkladığı resmi rakamlara göre şöyle: 7 bin üzeri protesto gösterisi, 5 bin üzeri eylem son bir yılın bilançosu idi. Ara sıra ortaya çıkan büyük patlamalar ve iki büyük patlama arasında gerçekleşen irili ufaklı sayısız eylem devrimin ikinci aşamasını hazırladı.

Önceki aşama, devrimin birinci aşaması biliniyor: 2011 yılında geniş halk kitleleri ve gençlik çok şiddetli bir ayaklanma sürecinden sonra 30 yıllık Mübarek iktidarını yıkmışlardı. Ancak politik iktidarı ele geçirilmesi için hiçbir ön hazırlıkları olmadığı çok geçmeden anlaşıldı. Hüsnü Mübarek'in devrilen iktidarı, Askeri Konsey kılığında tekrar dirilmişti.

Devrim Bir Süreçtir

Mısır Halk Devriminin ikinci aşaması tamamlanmak üzere. Dinci faşistlerin mevzilerini kaybetmemek için giriştikleri son çırpınışlar ikinci aşamanın biraz daha sürmesine neden olabilir; bunun dışında bir sonuca

yol açmaz.

Her son yeni bir başlangıcın habercisidir. Devrimin ikinci aşamasında politik iktidarın bir kez daha sermaye sınıfı ve emperyalistler adına hareket edenlerin eline geçmiş olması, Mısır Halk Devriminin bittiğini değil, yeni bir evresinin, yeni bir aşamasının başlayacağını gösterir.

2011'den bu yana, biri Mübarek iktidarına, diğeri Askeri Konsey'e, sonuncusu Müslüman Kardeşler denen dinci faşistlere karşı gerçekleşen üç büyük patlama ve bu üç büyük patlama arasında geçen süreçte yer alan sayısız eylem, devrimin aslında iç savaş biçiminde, bütünlüklü bir süreç halinde ilerlediğini ve kendi amaçlarına ulaşana kadar süreceğini gösteriyor. Bu süreç, içinde büyük ayaklanmaların ve sayısız eylem biçiminin yer aldığı; büyük ayaklanmaların bu sayısız irili ufaklı eylem tarafından hazırlandığı bir iç savaştır.

Devrimin diyalektiğini anlamayanlar, Mübarek'ten sonra iktidarın Askeri Konsey eline geçmesine bakarak bunun bir "Devrim" olmadığına hükmetmişlerdi. Şimdi de iktidarın Mısır Ordusunun kontrolüne geçmesine bakarak bunun bir "devrim" olmadığına hükmediyorlar. Devrimci teori sayesinde hayatı anlamaya çalışacaklarına hayatı kafalarındaki şablonlara uydurmaya çalışanların içine düşükleri trajik durumdur bu aslında.

Devrimlerin bir ayaklanmayla, bir hamleyle gerçekleştiği ve politik iktidarların bir sınıftan ötekine el değiştirdiği çağlar tarihe karışalı çok oldu. Çağımızda devrimler, az-

çok uzun bir zaman aralığına yayılmış, egemen sınıf ile ezilen sınıflar ve bunların toplumsal güçleri arasında geçen iç savaşlar biçiminde gerçekleşiyor.

Bunun nedenini anlamak zor değil. Birincisi, egemen sınıf, sermaye sınıfı 19.yüzyılda olduğundan farklı olarak, emekçi sınıflar karşısında bir avuç "zengin insan" biçiminde bulunmuyor. Artık her ülkenin sermaye sınıfı emperyalist sermayenin desteği yanı sıra, paranın, propagandanın gücü, toplum yönetme sanatındaki ustalığı ve daha çok çeşitli biçimlerde toplumun belli bir kesimini yanına çekebilmektedir.

İkincisi, sermaye sınıfı ve emperyalist güçler, çağımızın toplumsal devrimler ve komünizme geçiş çağı olduğunun farkında olarak, kendi düzenlerini korumak için devlet aygıtını olağanüstü yetkinleştirdiler. Teknolojiyi, sermayenin gücünü, propaganda yapmakta edindikleri deneyimi toplumsal devrimleri önlemenin bir aracı olarak kullanıyorlar. Pratik olarak dünya çapında başlamış olan devrimler süreci bu konuda bize sayısız kanıt sunmakta.

Bu durum, sermaye sınıfının, ayaklanmalar ve devimler karşısında ayakta kalma, direnme gücünü, göreceli olarak artırıyor. Peki, buradan ne sonuç çıkar? Sermaye egemenliğinin yıkılmazlığı gibi bir sonuç mu çıkar? Hiç de değil. Buradan çıkarılabilecek tek sonuç, sermaye sınıfı iktidarının devrim güçleri tarafından yıkılmasının az-çok uzun bir zaman aralığına yayılacağıdır.

TÜRKİYE: SÜRÜYOR

Her ayaklanmanın arkasında geniş halk kitlelerinin özlemlerini, isteklerini, beklentilerini engelleyen günü geçmiş kurumların yıkılması isteği ve amacı vardır. Günü geçmiş kurumların bu istek, özlem ve beklentileri her zorla bastırma girişimi, bunların bir süre sonra çok daha güçlü, yıkıcı enerjilerini çok daha fazla biriktirmiş olarak ortaya çıkmalarından başka bir sonuca yol açmaz.

Bu nedenle çağımızda her devrim, tek hamlelik ayaklanmalar, girişimler biçiminde değil, az-çok zaman alan iç savaşlar biçiminde gerçekleşiyor. Tunus, Mısır Halk Devrimlerini bu bakış açısıyla ele almak lazım. Bu ülkelerde ve daha pek çok ülkede devrim süreci pratik olarak başlamıştır ve günü geçmiş kurumlar halk kitleleri tarafından yıkılıp, yerlerine geniş kitlelerin özlem ve çıkarlarına uygun iktidarlar; halk iktidarları kurulana kadar büyük alt-üst oluşlar, ayaklanmalar, çatışmalar sürecektir.

Birleşik Devrimimiz Başlamıştır; Sonucuna Varacaktır!

31 Mayıs'ta başlayıp Haziran boyunca süren ayaklanma, Türkiye ve Kürdistan'da birleşik devrim sürecinin fiilen başladığının kanıtıdır.

Kısaca "Haziran Ayaklanması" diyebileceğimiz süreci hala "Direniş", "Eylem" kavramlarıyla tanımlayanlar, bu süreçten ve devrimin diyalektiğinden hiçbir şey anlamayanlardır. "Direniş" kavramı itibarıyla, çok açık, bir saldırıya uğrayanların saldırıya karşı koyuşunu anlatır. "Eylem" kavramı ise çok geniştir ve "özel" bir durumu, yeni bir durumu ifade etmez.

Oysa Haziran'da, saldırıya uğrayan bir

halkın saldırıya karşı koyuşu değil; baskıdan, sömürüden, faşist terörden bıkmış, özgürlüğüne susamış halkların hükümete, iktidara, sermayenin iktidarını kendinde cisimleştiren bir adama karşı kalkışması, saldırısı vardı. Orada direnen halklar değil, iktidardı; bir "direnişten" söz edilecekse halkların direnişinden değil, yıkılmamak için çabalayan iktidarın "direnişinden" söz edilebilir.

Öte yandan burada genel olarak tanımlanabilecek, sıradan bir "eylem" değil, özel bir durum; halkların sayısı milyonlarla ölçülen kitle halinde kalkışması, hükümetin ve başbakanın istifasını istemek dâhil, özgürlük için ayağa kalkması vardı. Bu, iktidarın değişimiyle sonuçlanmış olmasa da, toplumu derinden sarsan ve değiştiren, kitlelerin bilinç ve eğitiminde, alışkanlıklarında köklü değişime yol açan bir devrimdi; bir halk devrimiydi. "Artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" denmesinin neden ve anlamı budur.

Haziran Ayaklanması, Halk Devrimine bir giriş, devrimin bir önsözü oldu. Bundan sonra süreç, çatışmalarla, irili ufaklı sayısız eylemle, bu eylemlerin hazırlayacağı isyan ve ayaklanmalarla ilerleyecektir. Halk devrimi, tıpkı Mısır Devriminde olduğu gibi, çeşitli aşamalardan geçerek sonuca doğru ilerleyecektir. Nasıl ki Mısır Halk Devrimi bu güne kadar önce Mübarek'i, arkasından Askeri Konsey'i, şimdi de Mursi'yi devirerek yoluna devam ediyorsa, devrimimiz de çeşitli aşamalardan geçerek hedefe doğru yol alacaktır.

Ancak bunu söylemek devrimi kendi doğal akışına bırakmak gerektiği sonucuna yol açmaz. Devrimi aşağıdan örgütlemek kadar yukarıdan da örgütlemek devrimci güçlerin görevidir. Mısır Halk Devrimi olsun Tunus

Halk Devrimi olsun, ikisinin de zaafı işte bu noktanın eksikliğidir.

Devrimi yukarıdan da örgütlemek ne anlama gelir? Her şeyden önce politik iktidarın ele geçirilmesi için gerekli hazırlıkların yapılması anlamına gelir. Bu birinci nokta. İkincisi, devrimin birleşebilecek tüm güçlerinin birleştirilmesi için adımların atılması; üçüncüsü, bu güçlerin halk kitlelerinin önüne bir bayrak gibi çıkaracakları devrimci bir programın acilen oluşturulması. Ve sonuncusu, devrimin toplumsal güçlerini etrafında bir çekim merkezi gibi toplayacak, ayaklanma halindeki kitlelerin üzerinde devrimci politikalarıyla otoritesini kabul ettirecek, sözünü dinletebilecek bir karargâhın, devrimin merkezini oluşturulması.

Mısır ve Tunus Devrimleri, ilk aşamalarında bu eksikliklerinden doğan zaafılarıyla nedeniyle politik iktidarı burjuva güçlere kaptırdılar. Bizim Halk Devrimimiz ise, başka şeylerin yanı sıra, bu eksiklikler nedeniyle Haziran Ayaklanmasında daha ileri gidemedi.

Ancak devrim sürüyor ve iki büyük ayaklanma arasında geçecek kısa bir soluklanma dönemi, bize bu eksiklikleri gidermek için gereken zaman ve olanağı tanıyacak. Leninist Parti, devrimin bu eksikliklerinin giderilmesi için gerekli politik donanıma sahip olduğunu fazlasıyla kanıtlamıştır.

Devrim sürüyor ve herkesin dilindeki sloganda ifade edildiği gibi "Bu Daha Başlangıç." Şimdi devrimin eksikliklerini gidermek için kolları sıvamanın zamanı. □

ANTEP'TEN TAKSİM'E DESTEK EYLEMLERİ SÜRÜYOR

13 Haziran'da Antep'te toplanan Taksim Dayanışması Platformu, 15 Haziran Cumartesi günü saat 19.00'da Yeşilsu Parkı'nda kitlesel bir eylem yapma kararı aldı. Bunun için Antep'in birçok mahallesinde iki gün boyunca bildiriler hazırlanıp dağıtıldı. Platform içinde yer alan DİSK de, 15-16 Haziran İşçi Ayaklanması için yapmayı planladığı eylemi 15 Haziran günü yapılacak olan eylemle birleştirme kararı aldı.

15 Haziran günü saat 18.00'de Antep'te 15-16 Haziran Büyük İşçi Ayaklanmasının 43.yıldönümü etkinliği olarak, DİSK'e bağlı sendikaların yöneticileri, temsilcileri, üyeleri, siyasi partiler ve sivil toplum örgütlerinin katılımı ile Kırkayak Parkı'nda toplanıldı. Saat 19.00'da gerçekleşecek olan eyleme katılmak için saat 18.30'da Yeşilsu Parkı'na doğru yürüyüşe geçildi.

“Yaşasın Haziran Direnişimiz”, “Her Yer Taksim Her Yer Direniş”, “Gün Geliyor Devran Dönüyor AKP Halka Hesap Veriyor” sloganları atan işçiler, Yeşilsu Alanı'nda işçi marşları ile karşılandı. Yeşilsu Parkı'nda yaklaşık 2000 kişi önünde DİSK genel merkezin göndermiş olduğu ortak metin okundu. Ayrıca o gün Antep'te konseri olan Ferhat Tunç da konser öncesi eyleme katılarak Taksim ve 15-16 Haziran Ayaklanmalarını selamlayarak günün anlam ve önemi üzerine kısa bir konuşma yaptı.

15 Haziran akşamı Taksim ve Gezi Parkı'na yönelik yapılan yeni bir saldırı yaşanırken, 16 Haziran günü saat 17.00'de tekrar Yeşilsu Parkı'nda toplanıldı. Eyleme yoğun bir katılım oldu. Bu da gösteriyor ki, emekçi kitlelerin kalbi Taksim ve orada savaşımlarla beraber atıyor; Taksim'e yönelik her saldırıda binlerce kişi öfkelerini de yanına alarak sokaklara akıyor. Saat 17.00'de toplanmaya başlayan kitle sık sık “Hükümet İstifa”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz”, “Kahrolsun Faşist Diktatörlük”, “Taksim'e Selam Direniş Devam”, “Taksim'de Düşene Dövüşene Bin Selam” sloganlarını haykırdı.

Zaman zaman toplanma alanında Taksim'de yaşanan saldırı ile ilgili konuşmalar

yapıldı. Gelen kitlelerin öfkesi artık alana sığmıyordu. Ve AKP Şehitkamil Seçim Bürosu önüne yürünmek üzere harekete geçildi. Yürüyüş sırasında Taksim ile dayanışmak için atılan sloganların yanı sıra “Antep Uyuma Taksim'e Sahip Çık”, “Vur Vur İnesin Tayyip Dinlesin”, “Antep Sokağa Hesap Sormaya” sloganları da atıldı. AKP seçim bürosu önüne gelindiğinde öfkeli gençler binaya yönelmek isteyince, kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Uzun süre seçim bürosu önünde slogan atan kitle, tekrar Yeşilsu Parkı'na doğru yürüyüşe geçti. Yeşilsu alanında KESK,

DİSK ve TTB'nin 17 Haziran Pazartesi günü Taksim'e yönelik saldırılardan dolayı dayanışma amaçlı iş bırakma eylemi gerçekleştireceği duyurularak eylem sonlandırıldı.

KESK, DİSK ve TTB 17 Haziran'da, hükümetin tüm illerdeki Taksim eylemlerine yönelik sert saldırılarını kınamak ve Taksim ayaklanmasını selamlamak için iş bırakma eylemi yaptı. Saat 12.00'de Kırkayak Parkı'nda toplanan işçi ve emekçiler, saat 12.30'da yürüyüşe başladı. Yürüyüş boyunca Taksim ile dayanışma sloganları atıldı.

Yeşilsu Parkı'nda ilk önce bu ayaklanma sırasında ölümsüzleşenler için saygı duruşunda bulunuldu ve KESK adına Ömer Faruk Koç ortak basın metnini okudu. Son dönemlerde yaşanan polis vahşetini ve hükümetin faşist tutumuna ilişkin yapılan açıklama sonrası DİSK Genel İş Sendikası bir konuşma yaptı. En son sözü Türk Tabipler Birliği'nden bir doktor aldı ve doktorların yaka paça gözaltına alınmasını kınadı. Doktorların polislerin saldırısı sonrası yaralananlara tıbbi müdahalede bulunmalarını hem mesleki gerekleri hem de insanlık gereği olduğunu

vurgulayarak, gözaltına alınmalarının faşizm olduğunu belirtti. Hükümetin artık herkese yönelik bir savaş tutumu takındığını belirterek konuşmasını sonlandırdı.

Eylem grev halayları ile sonlandırıldı. Her zaman yapıldığı gibi akşam da tekrar Yeşilsu Parkı'nda toplanıldı. Saat 19.00'da toplanılan eylemde konuşmalar gerçekleştirildi ve 50 dakikalık bir sinevizyon gösterimi sunuldu. Sinevizyon öncesinde yapılan konuşmada “Gazap Üzümleri” kitabının bir bölümünden örnek verilerek, yaşanan saldırıların asıl egemenlerin korkusundan kaynaklı olduğu anlatıldı. Sinevizyon gösteriminde Gezi ve Taksim Ayaklanması boyunca yapılan müzikler, genel olarak ülkenin birçok yerinde yapılan eylemlerden görüntüler, saldırılar, insanların mücadele azmini gösteren kareler ve videolar sunuldu.

8 Haziran günü Antep Üniversitesi önünde yapılan eylemde meydanın ismi Abdullah Cömert Meydanı olarak ilan edilmişti. Ancak Abdullah Cömert Meydanı'nın belediye tarafından ihaleye çıkarıldığı öğrenildi. Abdullah Cömert Meydanı isminin ortadan kaldırılmasına yönelik bir girişim olduğu bir gerçek. Buna karşı Antep Taksim Dayanışması Platformu olarak 18 Haziran günü ihalenin başlayacağı saat olan 14.00'te Büyükşehir Belediyesi önünde basın açıklaması gerçekleştirildi. “Meydanlar, Halkındır Satılmaz” sloganı ile başlayan eylem, basın açıklamasının okunması ile devam etti. İnsanların yaşam alanlarına yönelik saldırıların giderek artması ile doğanın yıkımının gerçekleştiğinin altı çizilerek, belediyelerin ve hükümetin bu tür uygulamalara son vermesi gerektiği vurgulandı.

Geleceğin karanlığa doğru sürüklenmesine izin vermeyeceklerini belirten platform, her zaman bu tür sorunların üzerine gidileceği sözünü vererek eylemi sonlandırdı. Eylem sonrası Yeşilsu Parkında gençler tarafından iki saatlik durma eylemi gerçekleştirildi. Eylem sırasında pek çok insanın içecek ve yiyecekler bırakarak ve yer yer katılarak sürdürdüğü eylem, saat 17.00'den 19.00'a kadar sürdü.

Antep Mücadele Birliği Platformu

GEZİ PARKI'NA GİRİŞ YASAK

Taksim Dayanışması'nın 6 Temmuz'da "Gezi Parkı'nın kimlik-sizleştirilmesi, insansızlaştırılması ve betonlaştırılmasına karşı ve Gezi Parkı eylemleri'nde ölümsüzleşenleri anmak, kazanımlardan vazgeçmediğimizi göstermek için Gezi Park'a giriyoruz" çağrısına binlerce insan kulak verdi.

Saatler 18.00'e gelirken, pek çok yerde Taksim Meydanı'na ulaşmak için yürüyüşler başladı. Taksim'in ilk eylemcileri kadınlardı. Kadınlar, gözaltında tacizlere ve tecavüzlere karşı Galatasaray Lisesi önünde toplandı ve İstiklal Caddesi boyunca yürüdü. Ancak Taksim girişinde kadınları TOMA'lar karşıladı.

Kadıköy'den gelenler ise, ilk eylemini vapur beklerken İskele Meydanı'nda yaptı ve ayaklanmada ölümsüzleşenleri andı. Beşiktaş'ta toplananlar, Maçka ve Nişantaşı üzerinden Taksim'e yürüdü. Bu arada Kadıköy'den gelenleri Karaköy vapur iskelesi çıkışında polis gaz bombaları karşıladı. Aynı dakikalarda İstanbul Valisi Hüseyin Avni Mutlu, "Taksim'de toplanma hukuki değil, buna müsaade etmemiz mümkün değil. Valilikten izin talebi yok. Müsaade vermediğim bir alanda toplanmanıza izin vermem. Bu toplanmaya müsaade vermeyeceğiz" diyordu. Polis ise Divan Oteli'nden Taksim'e giriş yoluna barikat kurmuş, alana çıkan tüm yollar tutulmuş, metro ve finiküler seferleri durdurulmuştu. Devlet halkına karşı tam bir teyakkuz halindeydi.

Taksim'de ilk saldırı, meydan girişinde toplanmaya başlayan insanların polis kalkanlarıyla Sıraselviler ve İstiklal Caddesi'ne sürülmesiyle başladı. Polis İstiklal Caddesi girişine barikat kurdu ama birkaç dakika içerisinde önünde binlerce insan birikmeye başladı. "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Hükümet İstifa" sloganları atılırken tekrar saldırı başladı. Polis, Tomaları, plastik mermi ve boyalı tazyikli su kullanarak kitleye saldırdı. Bu sırada bir kişi başına gelen gaz bombası ile hafif yaralanırken, polis basınının foto çekmesine engel olmaya çalıştı. Muhabirimizin deyişiyle "biber gazı atılsa yere düşmeyecek" kalabalıklıkta bir kitle, "Biber Gazı Oley" ve "Sık Bakalım Sık bakalım" diyerek polisin saldırısını ti'ye alıyordu. Coşku ve moralin çok yüksek olduğu eylemde bir grup da Venceremos ile polis barikatına doğru yürüyordu. Mahallelerden forum örgütlenmeleriyle her katmandan emekçi sınıflar, Taksim'e doğru akıyordu.

Tomalar, akrepler ve çevik kuvvet kitlenin ortasına, İstiklal Caddesi'ne daldı. Polis çok yoğun olarak gaz, plastik ve boyalı mermi kullanarak insanları dağıtmaya çalıştı. Her saldırıdan sonra halk yeniden toplanarak sloganlarla harekete geçti, azgınca saldıran polisin hedefinde basın da vardı, çok sayıda basın emekçisi burada yaralandı ve gözaltına alındı.

Saatler 20.00'yi geçerken, halk Tarlabası Bulvarı'nı trafiğe kapattı ve çatışmaları İstiklal Caddesi ara sokaklarına yaydı; Galatasaray Lisesi önüne de barikat kuruldu. Bu esnada Talimhane'de ortaya çıkan eli satırlı faşist tosuncuklar polislerin yanında pala ve satırlarla civardaki insanlara saldırmaya başladı. Mis Sokak'ta ise Tomanın önüne geçen esnaf, tomanın sokaklarına girmesine izin vermedi. İstiklal Caddesi sokaklarında çok sayıda revir kuruldu ve insanlara ilk yardım yapıldı.

Eylemciler sık sık "Katil Polis", "Hükümet İstifa", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganları atıp "Sık Bakalım Biber Gazı Sık Bakalım" ve "Polis Simit Sat Onurlu Yaşa" diyerek ara sokaklardan tekrar tekrar İstiklal Caddesi'ne çıkmaya devam etti. Polis de gecenin ilerleyen saatlerine kadar Taksim'den Tünel'e kadar defalarca, saldırıya devam etti; ses bombaları, gaz bombaları ve plastik mermi çok yoğun olarak kullanıldı. Devlet tekrar Taksim ve Gezi Parkı'nı kaybetmemek için var gücüyle saldırdı. Devletin saldırıları insanlarda yılgınlık ya da kararsızlık yaratmıyor, sıradan insanlar en önlere yerlerini alıyordu.

Gecenin ilerleyen saatlerinde polis İstiklal Caddesi'ne çıkan tüm sokaklarda gözaltı terörü estirmeye başladı. Polis, Mis Sokak ve İmam Adnan Sokak civarında iş yerlerinin, binaların kapısını kırarak içeridekileri gözaltına almaya başladı. Ayışığı Sanat Merkezi, TKP gibi pek çok kurumun bulunduğu Rumeli Han'ın da kapısını kıran polis, aralarında Mücadele Birliği okuru Mehmet Cem Solhan, Hıdır Devrim ve Özgür Yıldırım'ın da olduğu yaklaşık 21 kişiyi gözaltına aldı. Avukatlardan aldığımız bilgiye göre 61 kişi Vatan Caddesi'ndeki Emniyet Müdürlüğü'nde tutuluyor ve açlık grevi yapanlara "yemek almadıkları için" su da verilmiyor. Gözaltındakiler, 8 Temmuz Pazartesi günü savcılığa çıkarılacak.

Taksim Dayanışması, 8 Temmuz Pazartesi günü "resmen açılacak olan" Gezi Parkı ile ilgili yeni bir eylem planlıyor. □

HALK FORUMLARDA ÖRGÜTLENİYOR

Gezi Parkı'nın boşaltılmasının ardından, Taksim Dayanışması, tüm mahallelerde, tüm parklarda forumlar yapılması, halkın bu forumlarda örgütlenmesi kararı almışlardı. Sadece İstanbul değil hemen hemen tüm illerde halk, akşamları parklarında toplanarak forumlar düzenlemeye, örgütlenmeye başladı. Karşı-devrimin saldırılarından da payını alan forumlar, her şeye rağmen her geçen gün daha örgütlü ve disiplinli şekilde devam ediyor. Yayınlamıza da forumlara katılan okurlarımızdan çeşitli forum haberleri, röportajlar geliyor. Tamamına yer veremeyeceğimiz için bu forumlarda öne çıkan tartışmaları ve alınan kararları paylaşıyoruz.

Beşiktaş Abbasağa Parkı'nda 20 Haziran'da yapılan tartışmalar, mesleklere göre komiteler oluşturulması ve oluşacak konseye temsilci seçme üzerine idi. İnsanlar "artık harekete geçmeliyiz, oturmamalıyız" derken, seçimlerde de halktan insanların seçilebileceğini savunuyor.

Sarıgazi halkı da 26 Haziran günü 5 emekçi mahallesinde (İnönü, Sarıgazi-Merkez, Meclis, Kemal Türkler ve Atatürk Mahalleleri) parklarda buluştu, "önümüzdeki süreçte neler yapmalıyız" sorunu tartışıldı; seçimlere ortak girme çerheleri değerlendirildi.

1 Mayıs Mahallesi Deniz Gezmiş Parkı'nda ise bu eylemlerin patlak verme sebebinin Roboski, Reyhanlı ve yasaklanan 1 Mayıs olduğu ve artık halkın korku duvarlarını yıktığı söylendi. Deniz Gezmiş Parkı Forumu ilk iş olarak komiteler kurmaya karar verdi. Etkinlik Komitesi, Güvenlik Komitesi ve iletişim için Dış Komisyonu, Kadın Komisyonu, Çocuk Komisyonu kurulması kararı alındı. Burada dile getirilen her önerinin değerli olduğunu söyleyen 1 Mayıs halkı, "birbirini tanımayan insanlar Gezi'de bir araya gel-

mişse bizler de birlikte olabiliriz" diyerek, yakalanan bir ivme olduğunu ve bunu düşürmemek gerektiğini söyledi. 1 Temmuz günü ise forumların haftada 2 güne indirilmesi, diğer günlerde de etkinlikler düzenlenmesine karar verildi. Şu an gündemde olan 2B ve imar planını da gündeme getiren mahalle halkı, örgütlü davranarak imar planını iptal ettirmeyi önlerine koydular ve "yürürken attığımız sloganları hayata geçirmeliyiz" dediler.

İstanbul'un kendisinden en çok söz ettiren ve her eylemde kendi pankartını açan Beşiktaş Abbasağa Parkı Forumu da 4 Temmuz günü öncülerine sahip çıkmaları gerektiğini tartıştı. "Zindanlardaki öncülerimizi özgür kılmadığımız sürece bizler özgür olamayız. Her kitle hareketi, her ayaklanma zindanları özgür bırakmalıdır" denildi. Danimarka'dan gelen ve Gezi Parkındaki gençleri kendilerine örnek aldıklarını, dayanışma eylemleri yaptıklarını söyleyen öğrenciler de renkli görüntüler oluşturdu.

Antep'te Düztepe Çamlık Parkı'nda yapılıyor forumlar. 3 Temmuz günü burada "şimdi sözün halkta olması gerektiği" vurgulanırken, insanların korkmadan kendilerini ifade edebilme gücünü kendinde görebilmesinin önemli bir adım olduğu söylendi. Halkın örgütlü bir güce dönüşmesi için yaşamın her alanında komitelerin oluşturulması ve bu komiteler aracılığıyla halkın kendi kararlarını alıp yaşama geçirebilmesinin önünün açılması gerektiğini söyleyerek örgütlülüğün önemine vurgu yapıldı. İşçilerin, öğrencilerin, herkesin kendi alanında karşılaştığı sorunlardan yola çıkarak mücadele başlatılabileceği söylendi ve örneğin burada Çamlık Parkı'nın yıkılmasına karşı mücadele edilmesi kararı alındı. □

Z.K.GENÇ YOLDAŞ DERGİSİ'NE TOPLATMA

Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi'nin 72. sayısına toplatma kararı çıkartıldı. Aylık olarak yayınlanan gençlik dergisi Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisi içeriğinde yayınlanan fotoğraf ve yazıların "terör örgütü propagandası ve kitleye yönelik kışkırtma faaliyetlerinde kullanabileceği" iddialarıyla toplatılmasına karar verildiği belirtildi.

Adana TMK 10. Maddesi ile görevli 1 Nolu Hakimliği, 19 Haziran'da verdiği toplatma kararında "Adana Cumhuriyet Savcılığı tarafından yürütülen soruşturmada Adana Emniyet Müdürlüğü'nün dergi ile ilgili hususlar dikkate alınarak, dergide yayınlanan haberdeki yazı fotoğraflarda terör örgütlerinin cebir, şiddet veya tehdit içeren yöntemlerini meşru gösteren, öven ve bu yöntemlere başvurmayı teşvik eden içeriklerin olduğu anlaşıl原因 olarak, gazetenin yasa dışı TKEP/L terör örgütünün propagandasının yapılması amacıyla yayınladığı ve örgütü destekleyen kitleye yönelik olarak yürütülecek kışkırtma faaliyetlerinde kullanabileceği değerlendirilerek; Sayı 72 Mayıs 2013 'Zafere Kadar Genç Yoldaş' isimli dergiye 5187 sayılı basın kanununun 25/2-3 maddesi gereğince el konulması, dağıtım ve satışının yasaklanmasına karar verilmiştir." denildi.

Zafere Kadar Genç Yoldaş Dergisinin 72. sayısında "Gençlik Cüretli ve Kararlı Yaşasın Devrim" ve "Gençlik Deniz Oldu, Denizler Gibi Savaşıyor" deniliyordu.

Dergi toplatma ve yasakları da gözaltı-tutuklama-işkence saldırılarından bağımsız değil, yükselen devrimi bastırmaya yöneliktir. Hiçbir baskı-terör devrimi engelleyemeyecektir.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
DEVRİMCİ BASIN SUSTURULAMAZ!**

HUKUKİ İZLEME GRUBU KURULDU

20 Haziran günü DİSK, KESK, İstanbul Barosu, İstanbul Tabip Odası (İTO), Adli Tıp Uzmanları Derneği (ATUD), Türk Mühendis ve Mimar Odaları Birliği Birliği (TMMOB), Türk Tabipler Birliği (TTB) ve Taksim Dayanışması "Taksim Gezi Parkı Müdahalesine Karşı Hukuki İzleme Grubu" oluşturdu.

Hukuku İzleme Grubu, hak kullanma yönündeki hukuksuz engellemelerin ve polis şiddetinin işkence boyutuna ulaşması nedeniyle ulusal ve uluslararası başvurularda bulunacak.

DİSK Genel Merkezi'nde emek ve meslek örgütlerinin katılımıyla düzenlenen basın toplantısında "Gezi Parkı Müdahalesine Karşı Hukuki İzleme Grubu"nun çalışmaları açıklandı.

Hukuku İzleme Grubu adına açıklamayı yapan Prof. Dr. İbrahim Ö. Kaboğlu, "Gezi Parkı'nın korunması amacıyla sahiplenene polis saldırısı, hukuk dışı olup, suç oluşturur. Kolluk güçleri yasadışı

ve sert müdahaleye teşvik edilirken, demokratik haklarını kullanmak isteyenlere gözdağı verilmiştir" dedi. Kaboğlu, kapsüllerin üzerindeki uyarıların dikkate alınmayarak, yakın mesafeden, dik bir biçimde atıldığını, emri veren ve yerine getirenlerin suçlu olduğunun altını çizdi.

Kaboğlu konuşmasının devamında; Akrep adı verilen ve patlayıcı atmaya yararak hedefi imha etmeye yönelik araçlarla atılan gaz kapsüllerinin mermi etkisi yarattığını belirtti. Kaboğlu, "TOMA araçlarından gaz solüsyonlu suyun tazyikli sıkılmasıyla insanlarda yanıklar oluşmuştu. Şiddetin sonucunda can kayıpları, ciddi yaralanmalar, sakatlanmalar yaşandı, birçok kişi de gözünü kaybetti. Kolluk güçleri, toplumsal olaylarda kask numaraları ve kimliklerinin belirlenebilme zorunluluğuna uyulmadı. Kimliğini gizleyen polisler işlem yapılmadı, soruşturma açılmadı. Anayasanın 137. maddesi gereğince 'Konusu suç teşkil eden emir, hiçbir suretle yerine getiri-

lemez; yerine getiren kimse sorumluluktan kurtulamaz.' Emri veren Başbakan, Bakan, Vali ve emri yerine getiren kolluk güçleri sorumludur." Kaboğlu, Gezi Parkı saldırılarına karşı Birleşmiş Milletler İşkenceyi Önleme Komitesi'ne başvuracaklarını kaydetti.

Avukat Mehmet Ümit Erdem ise İstanbul Barosu bilgilerine göre, 24 günlük süreçte 800 avukatın görev aldığını belirterek, "Yüzlerce gözaltı olmasına rağmen, emniyette gözaltı bilgisi yoktu. Yeri geldiğinde spor salonlarında, AVM otoparklarında gözaltına alınanları aradık" dedi.

Taksim Dayanışması adına Prof. Dr. Beyza Üstün de "Yöneticilerin verdiği demeçlerle şiddetin dozu arttı. Suya kimyasal madde karıştırıldı, siviller ellerinde kesicilerle gazdan, müdahaleden kaçan halka saldırdı. Bu bir provokasyondur" diye konuştu. □

ANTEP'TE TUTUKLAMALAR

Antep'te 1 Mayıs günü eylem alanında yaşanan bayrak provokasyonunun ardından yürütülen soruşturma kapsamında, 5 Temmuz'da mahkemeye giden 2 kişi tutuklanarak cezaevine gönderildi.

1 Mayıs günü yaşanmış olan bayrak provokasyonuna ilişkin ifade vermeleri istenen kişilerden Hasan Ceyran ve Hüseyin Kahraman ifade vermek için gittikleri Antep savcılığı tarafından tutuklanarak cezaevine gönderildi.

Baskı ve terörle yapamadığını provokasyonlarla yapmaya çalışan sistem, çeşitli provokasyonlar tezgahlayarak devrimcileri toplumdan yalıtıma, "marjinal"leştirmeye çalışıyor. Ne yapılırsa yapılsın, devrimcilerin halkın gözündeki yeri değiştirilemeyecektir.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ!
TUTUKLANANLAR
DERHAL SERBEST BIRAKILSIN!**

**LGBT'nin 30 Haziran günü
Taksim'de Yaptığı
"Onur Yürüyüşü"**

**ANKARA HALKI
HER GECE SOKAKTA,
SALDIRILARA KARŞI
AYAKTA,
ETHEM SARISÜLÜK İÇİN
AYAKTA**

LICE KATLIAMI: AFFETMEYECEĞİZ

Diyarbakır'ın Lice İlçesi Kayacık Köyü'nde karakol inşaatına karşı 28 Haziran'da köylülerin yaptığı protesto eyleminde jandarma köylülerin önünü keserek üstlerine ateş açtı, 18 yaşındaki Medeni Yıldırım hayatını kaybetti, 6 kişi de yaralandı.

Medeni Yıldırım, binlerce kişinin katılımıyla 29 Haziran'da sabah saatlerinde bir yürüyüşle hastane morgundan alınarak Bayramoğlu Camisi'ne ve ardından defnedilmek üzere Yeniköy Mezarlığı'na götürüldü. Yürüyüş boyunca sloganlar katliama duyulan öfke ile atıldı. HPG ve KCK bayrakları ile Öcalan posterlerinin taşındığı yürüyüşte Medeni Yıldırım'ın "Barış Şehidi Ölümsüzdür" posterleri taşındı.

Yürüyüşün başlamasının ardından her geçen dakika kitleye katılım artarken, çevre binalarda bulunan Amedliler alkış ve zafer işaretleri ile binlerin yürüyüşüne destek verdi. Kadın, yaşlı, genç binlerce kişinin katıldığı yürüyüşte BDP Eşbaşkanı Gültan Kışanak, DTK Eşbaşkanı Aysel Tuğluk, BDP milletvekilleri Ayla Akat Ata, İdris Baluken, Emine Ayna da yerini aldı.

"Erdoğan Şaşırma, Bizi Dağa Taşırma", "Lice İsyandır PKK'ye Selamdır", "Biji Serok Apo", "PKK Halktır Halk Burada", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları yürüyüş boyunca yankılandı, marşlar okundu.

Yeniköy Mezarlığı'nda Kürtçe ağaçlarla tören yapıldı. Demokrasi ve özgürlük mücadelesinde yaşamını yitirenler için saygı duruşunun ardından BDP Diyarbakır İl Eşbaşkanı Mehmet Emin Yılmaz ve Medeni Yıldırım'ın ağabeyi Fesih Yıldırım konuştu ve amcası Adnan Yıldırım

rım'ın da 3 Haziran 1994 tarihinde faili meçhul bir şekilde katledildiğini hatırlattı. Tören Gültan Kışanak'ın konuşması ve sloganlarla sona erdi.

29 Haziran İstanbul KESK:

KESK İstanbul Şubeler Platformu, Medeni Yıldırım'ın yaşamını yitirdiği ve 6 kişinin yaralandığı saldırıyı protesto etmek için 29 Haziran günü öğle saatlerinde Galatasaray Lisesi önünden, Taksim Meydanı'na yürüyüş düzenledi.

Kadınların yoğun ilgi gösterdiği yürüyüşe, BDP İstanbul Milletvekili Sebahat Tuncel, BDP İstanbul İl Eş Başkanları Ali Rıza Bilgili ve Asiye Kolçak'ın yanı sıra, yüzlerce emekçi destek verdi. Boyunlarına astıkları sarı, kırmızı ve yeşil puşilerle yürüyen BDP'li kadınlar, yürüyüş sırasında sık sık zafer işareti yaptı.

Yürüyüşte emekçiler tarafından, "Karakol Değil Barış İstiyoruz Diren Lince" ve "Diren Lince Diren Gezi Berxwedan Jiyane" pankartı açılarak "Cudi Ağrı Dağı Kaçkar Ve Erciyes Dağıyla Kardeş", "Dün Roboski Bugün Lince" ve "Karakol Yapımları Son Bulsun" dövizleri taşındı.

Alkış ve zılgıtlar eşliğinde yürüyen KESK'li ve BDP'li kadınlar sık sık "Biji Serok Apo", "Faşizme Karşı Karşı Omuz Omuz" ve "Karakollar Yıkılsın Kürt Halkına Özgürlük" ve "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları attı. Yürüyüş sırasında Lince'deki olaylar için "askerler havaya ateş açtı" haberleri yapan burjuva medyanın tutumu da, alkışlarla protesto edildi.

Taksim Meydanı'nda son bulan yürüyüşün ardından açıklama yapan Eğitim Sen İstanbul 5 No'lu Şube Başkanı ve KESK İs-

tanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Mehmet Aydoğan, çatışmasızlık ortamının barışa doğru evrildiğini; ancak AKP hükümetinin "çatışmasızlık ortamının barışa giden yolunu yine kana buladığını" söyledi. Diyarbakır Lince Jandarma Karakolu tarafından atılan havan topuyla 2009 yılında 14 yaşındaki Ceylan Önkol'un katledildiğini hatırlatan Aydoğan, "AKP iktidarının barış süreci iddialarına rağmen barışı engelleyen politikaların uygulayıcısı olmaya devam etmesi ve Lince'de yeni karakol inşasına girişmesi, Lince halkının acı hafızalarını tazeledi" diye konuştu.

AKP iktidarının yurt içinde ve yurt dışında savaş peşinde koştuğunu ifade eden Aydoğan, "İstanbul'da, Ankara'da ve Lince'de devletin katlettiği her can bizim canımızdır ve hepsinin hesabı bir bir sorulacaktır" dedi. Aydoğan, Medeni Yıldırım'ın yaşamını yitirmesine sebep olan ve bu emri veren kişilerin, bir an önce yargı önüne çıkarılması gerektiğini vurguladı.

Açıklamanın ardından kitle sloganlar ve alkışlar eşliğinde eylemini sonlandırdı.

29 Haziran Taksim:

Lince'deki Katliam için onbinlerce Kürt, Türk ve Ermeni 19.00'da Taksim Meydanı'nda buluştu. HDK'nın saat 18.00'de Galatasaray Lisesi önünde buluşma çağrısı yapmasına rağmen çok daha erken saatlerde çeşitli merkezlerde toplanan insanlar Taksim'e yürüyüşe geçtiler.

Beşiktaş'ta Abbasağa Forumu katılımcıları Taksim'e yürürken, Karaköy'de, Tünel'de Harbiye'de toplanan halk da sloganlarla yürüyüşe geçti. Onbinler "Her Yer Lince Her Yer Direniş" sloganları atarak ilerlediler. Saatler 19.00'a gelirken kitle İstiklal Caddesi'ni boydan boya kaplamıştı..

Milletvekilleri A.Levent Tüzel, Sırrı Süreyya Önder ve Sebahat Tuncel de Taksim'de idi ve ilk konuşmayı Sırrı Süreyya Önder yaptı ve kitleyi selamladıktan sonra, "Barış niyeti olan karakol yapmaz. Barış isteyen kargın gönülleri düzeltir. Barış böyle gelmez. Hükümet politikalarını gözden geçirmeli" dedi.

Sabahat Tuncel ise "Lince'de yaşayan halkımızın mücadelesini kendi

mücadelemiz olduğunu göstermek için buradayız. Bu ülkeye barış, karakolla, barajla gelmez diyenlere polis, asker kurşun sıkmıştır. Karakol bizlere işkenceyi hatırlatıyor, Ceylan Önkol'u ve Uğur Kaymaz'ı hatırlatıyor. Bingöl'de tecavüzü hatırlatıyor. Defalarca gördük, hükümet katilleri koruyor, kolluyor. Bu son olsun, hesabı sorulsun. Yoksa bu halk hesabını soracaktır. Devlet yaşam hakkını ihlal ediyorsa, burada çok büyük sorun var demektir. Hangi demokraside devlet kendi yurttaşını öldürür. Mesele sadece kürsü değildir. Sokağa çıkmayan herkes katliamlara ortak olacaktır. Direniş şehitlerine sözümüz olsun, bu daha başlangıç mücadeleye devam" dedi.

Eylem "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Hükümet İstifa", "Biji Brathiya Gelan" sloganları ile devam ederken, Tramway Durağına sığmayan halk, Taksim Anıtı ve Metro İstasyonu'ndan itibaren barikat kurmuş olan polisin barikatını zorlamaya başladı. Meydanın bir kısmını ve İstiklal Caddesini doldurmuş olan halk, mümkün olduğu kadar ilerleyerek "Sık Bakalım Sık Bakalım" diye haykırdı.

"Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Taksim Lice Omuz Omuza", "Tayyip İstifa", "Direniş Lice Taksim Seninle" sloganları atan onbinlerce kişi yapılan yoklamaya katıldı: "Mehmet Ayvalıtaş BURADA! Ethem Sarısülük BURADA! Abdullah Cömert BURADA! Medeni Yıldırım BURADA!" Onbinlerce kişi saat 20.00'yi geçmişken, sloganlarla Taksim'de "Faşist Recep Tayyip Erdoğan", "Kahrolsun AKP Diktatörlüğü" sloganlarıyla bekledi.

Saatler 20.30'u geçtiğinde, eylemin sonlandırıldığı anons edilerek halk forumlarına davet edildi. Kitlenin bir kısmı mahallelere ve parklara geçerken, saatler ilerlediğinde polis, geçen hafta yaptığı gibi meydana kalkanları önce kalkanlarıyla sürdürdü, ardından plastik mermiyle saldırıya geçti. Sıkıştırdığı göstericileri copleyarak gözaltına almaya başladı. Meydandan ayrılıp forumlara gitmek için Tünel'e yönelen kitle, saldırıyı duyunca geri döndü.

Kitle Sıraselviler'e çekilirken polis mahalleye girince, mahalle sakinleri evlerinin pencerelerinden, tencere tavalarla polise tepki göstererek "mahallemizden defolun" diye haykırdı. Polis mahalleden çekilirken, binlerce kişi yine toparlanarak Taksim Meydanı'na geldi.

Gece 02.30 gibi polis Taksim Anıtı önünden çekildi, insanlar anıtın etrafında top-

landı. Burada eylem sloganlarla sabaha kadar sürdü.

29 Haziran Ankara:

Ankara'da yine HDK'nın çağrısıyla saat 18.00'de Kurtuluş'ta toplanan yüzlerce kişi, Kolej Meydanı'na yürüdü; hedefi Kızılay'a yürümekti. Ancak kitlenin önü Ziya Gökalp Caddesi girişinde kesildi ve dağılma çağrısı yapıldı. Halk Kolej Meydanı'nı kapatınca polis anonslarla kitleye 5 dakika izin verirken, akrep ve tomalar da harekete geçti. Saat tam 19.00 olduğunda polis kitlenin üzerine doğru saldırıya geçti.

Kitle Kurtuluş Parkı'na çekildi ve bu sefer parka ses ve gaz bombaları yağmaya başladı. Halk toplanıp yeniden yürüyüşe geçtikçe polisin saldırısı da devam etti. Ve Çevik Kuvvet polisleri de halkın ardından parkın içine girdi. Park gaz bulutu içinde kalırken Kurtuluş'ta da akreplerle saldırı. Kitle ise Sıhhiye'ye çekilerek Güvenpark'ta toplanma çağrısı yaptı.

29 Haziran Antep:

29 Haziran günü Antep'te Emek ve Demokrasi Güçleri ve Taksim Dayanışması Platformu bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Eylemde "Her Yer Lice Her Yer Direniş", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganları atıldı.

Açıklamayı okuyan Cengiz Tunç, yapılan saldırının bir devlet terörü olduğu ve bunun arkasında bir halk düşmanlığının yattığını, ayrıca her zamanki gibi medyanın da, iktidar yanlısı tavrını sürdürerek, gerçekleri ters yüz etmeye devam ettiğini vurgula-

dı. "Gezi Parkı'na yönelik yapılan saldırı ile Lice'de uygulanan saldırının amacı aynıdır" diyerek, hiçbir şekilde mücadeleden vazgeçmeyeceklerini, halkların ortak mücadelesini örececeklerini dile getirdi.

30 Haziran İstanbul:

Lice saldırısını protesto eden halk, Taksim'de "durma" eylemine başladı. İlk olarak 3 kişinin "Kürdistan Özgürleşmeden Türkiye Özgürleşmez", "Dün Lice'yi Yakan Asker Bugün İse Polis Devleti" ve "Heta Ku Kurdistan Azad Ne Be Türkiye Di Azadi Nabe" dövizleri ile yüzlerini Gezi Parkı'na dönerek başlattığı durma eylemi, katılımlarla artarak saat 22.00'ye kadar devam etti.

Kadıköy Yoğurtçu Parkı ve Beşiktaş Abbasağa Parkı forumlarında toplanan binlerce İstanbullu, Kadıköy ve Beşiktaş'ta protesto yürüyüşü düzenledi.

Kadıköy sokaklarını dolduran binlerce kişi, "Direniş Lice Kadıköy Seninle", "Faşizme Karşı Omuz Omuza" sloganlarıyla Yoğurtçu Parkı'ndan yürüyüşe başladı, Moda ve Kadıköy üzerinden yürüdü.

Kadıköy sokaklarında sayıları binleri bulan eylemciler "Her Yer Direniş, Her Yer Lice", "Bu Daha Başlangıç Mücadeleye Devam", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganları atarak çarşımın içine ulaştı. Eylemciler, yürüyüşlerini yine Yoğurtçu Parkı'nda sonlandırdılar.

Beşiktaş Abbasağa Parkı forumuna katılan yüzlerce kişi de Beşiktaş'taki Kartal heykeline doğru yürüyüşe geçti. "Lice Halkı Yalnız Değildir", "Direniş Lice Beşiktaş Seninle", "Katil Devlet Hesap Verecek" sloganlarıyla yürüyen Beşiktaşlılar, Kartal hey-

Lice Katliamı

kelinin orada bir süre eylemine devam ettikten sonra parka geri döndü.

Gazi Mahallesi'nde yüzlerce kişi Eski Karakol Durağında "Her Der Licê Her Der Berxwedan" pankartını açarak, Gazi Cemevi'ne doğru "Kürdistan Faşizme Mezar Olacak" ve "Medeni Yoldaş Ölümsüzdür" sloganları ile yürüyüşe geçti.

Yürüyüşün Gazi Cemevi'nde sonlanmasının ardından yapılan, basın açıklamasında, saldırı protesto edildi. Basın açıklamasının ardından gençler yürüyüşlerine devam etmek isteyerek karakola doğru yürüyüşe geçtiler. Polis ise kitleye gaz bombaları ve TOMA'lardan sıkılan tazyikli su ile saldırdı. Gençler de caddeye barikat kurarak ateşe verdiler. Ardından havai fişekler ve molotof kokteylerle karşılık verdiler. Çatışma geç saatlere kadar sürdü.

30 Haziran Adana:

Adana'da da, Yüreğir ilçesine bağlı Anadolu Mahallesi Çukurova Caddesi üzerinde bir araya gelen gençler, Medeni Yıldırım'ın ölümünü ve 8 kişinin yaralanmasını protesto etmek için yürüyüş düzenledi.

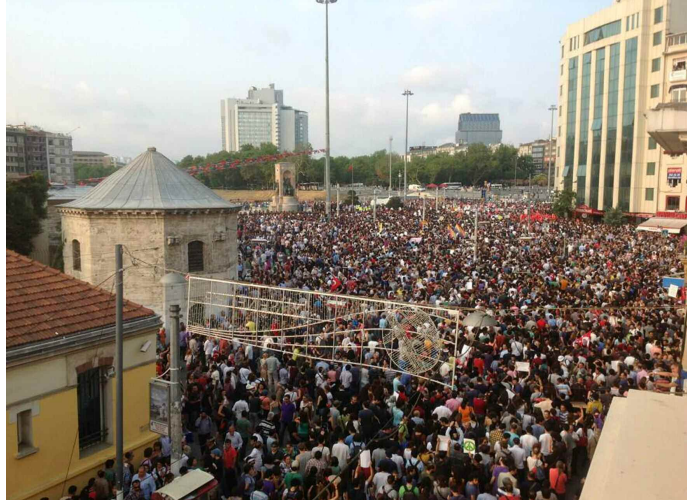
Caddeyi trafiğe kapatıp lastik yakan ve sık sık, "Bijî Serok Apo", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Lice Halkı Yalnız Değildir" sloganları atan gençlere, polis gaz bombası ve tazyikli su ile saldırdı. Polise taşlarla karşılık veren gençler ile polis arasında çıkan çatışmalar mahalle arasında devam etti.

Lice'de yaşanan katliam, pek çok şehirde protesto edildi.

İzmir'de Gündoğdu Dayanışması üyeleri saldırıyı protesto etmek için, Gündoğdu Meydanı'nda bir araya gelerek "Her Yer Lice Her Yer Direniş" sloganları ile, Kıbrıs Şehitler Caddesi'ne yürüdü.

Amed'de İHD Amed Şubesi ve kayıp yakınları, Lice'de yaşanan saldırıyı kınadı. Yapılan açıklamada, sorumlulardan hesap sorulması istendi; halkın gerçekleştirdiği barışçıl gösterilere de saygı duyulması gerektiği söylendi.

Hakkari'de BDP Hakkari Milletvekili Adil Zozani, KESK Genel Başkanı Lami Özgen, Hakkari BDP Merkez İlçe Başkanı Yavuz Aksaç, BDP Hakkari İl Eş Başkanı Esmer Tekin, Hakkari Belediye Başkanı Fadil Bedirhanoglu ve çok sayıda kişi, çarşı

merkezinde yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte, "İntikam", "Şehit Namirin" ve "Biji Serok Apo" sloganları atıldı. Hakkari Belediyesi önünde BDP Hakkari Merkez İlçe Başkanı Yavuz Aksaç açıklama yaptı ve "Karakollarda ısrar etmek, savaşın devamı anlamındadır. Lice'de Kürt halkının üzerine kurşunlar yağdırılmıştır" dedi.

Gerillaların geri çekilmesi ile karakol inşaatları yerine insanların istihdam edileceği yatırımların yapılması gerekirken, hükümetin aksine karakol inşaatlarıyla cevap verdiğini belirten Adil Zozani de, "Roboski'nin faillerini gizleyenler, yargıdan kaçırılanlar, Lice'deki olayı cesaretlendirmiştir. Bu olayın sorumluluğu AKP ve hükümettir. Gerilla geri çekildi diye halkı sahipsiz sanmasınlar. Bu halkı savunacak güç sürekli var olacaktır. Yaşanan olayı Colemerg halkı olarak kınıyoruz" dedi.

Van'da BDP İl Örgütünün çağrısıyla Feçiyeye Teyran parkında bir araya gelen halk, "Katil Devlet Hesap Verecek", "Şehid Namirin" sloganlarıyla Sanat Sokağına yürüdü.

Sanat sokağında yapılan basın açıklamasında, yaşanan olayın devletin 90 yıllık zihniyetinin apaçık göstergesi olduğu belirtilirken, "AKP hükümetinin ve Başbakan'ın son zamanlarda yaptığı açıklamaların ar-

dından bu saldırının gelişmesi, tesadüf olarak görülemez" denildi.

Saldırıyı protesto eden Redhack, Lice Kaymakamlığı'na ait resmi internet sitesi olan "lice.gov.tr"yi hackledi.

1 Temmuz Antakya:

1 Temmuz Pazartesi günü Lice'de yaşanan saldırı ve katliamı protesto etmek amacıyla Antakya'da bir eylem gerçekleştirildi.

Eylem Eğitim-Sen önünde "Direnen Lice Antakya Yanında" pankartının açılmasıyla başladı. Eyleme destek veren Mücadele Birliği Platformu da "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği" sloganıyla geldi.

Bir süredir Saray Caddesi Hürriyet Caddesi ve Ulus Meydanı'na eylemlere ve basın açıklamalarına kapattığını söyleyen vali M. Celalettin Lekesiz, cadde üzerinde bulunan esnafın maddi kayıplar yaşadığı ve bu eylemlerden rahatsız olduklarını gerekçe göstermekteydi. Aynı esnaf her eylemde sokağa çıkıp alkışlarıyla

eyleme destek veriyordu. Bu çelişki bize gösteriyor ki bu yasaklama kararı valinin tamamen keyfi uygulamasıdır. Anayasal hak olan basın açıklamalarını halka ve devrimci kurumlara yasaklayarak onları şehir merkezinin dışında tutmaya çalışmaktadır. Böylece hem gündem yaratmayacak, hem de kendi güvenliklerini sağlamış olacaktır. Yasaklama kararı 1 Temmuz Pazartesi günü yürürlüğe girmişti. Eylem başladığı dakikalarda Saray Caddesi polis tarafından tutulmuş; birçok yer abluka altına alınmıştı.

Eğitim-Sen önünde toplanan kitle, farklı bir güzergahtan geçerek Armutlu'ya doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş esnasında "Katil Devlet Hesap Verecek", "Her Yer Lice Her Yer Direniş", "Lice'nin Hesabı Sorulacak", "Medeni Yıldırım Ölümsüzdür", "Faşizme Karşı Omuz Omuz" sloganları atıldı. Her zaman olduğu gibi eylem Abdullah Cömert'in katledildiği yerde anmayla devam etti. Ayaklanmada katledilenler ve son olarak da Lice'de katledilen gencin anısına saygı duruşu yapıldı. Ardından basın açıklaması okundu ve

"Barış İçin Karakollara İhtiyacımız Yok!" denildi.

Basın açıklaması okunduktan sonra eylem sona erdi. □

20. YILINDA SIVAS KATLIAMINI UNUTMADIK

Sivas:

2 Temmuz 1993 tarihinde Madımak Otelinde yakılarak katledilen Alevi aydın ve sanatçılar Sivas'ta anıldı.

Binlerce kişi sabah saatlerinde Alibaba Mahallesi'nde toplanmaya başladı ve yürüyüş onbinlerce Alevi'nin, emek örgütleri ve devrimcilerin katılımıyla saat 11.00'de başladı. Eski Madımak Otel, şimdi Bilim ve Kültür Merkezi önü polis ablukası altındaydı. Anma etkinliği Madımak Otelinin önüne karanfiller bırakılması ve saygı duruşu ile başladı. Katledilenlerin isimleri tek tek okunarak "Burada" diye haykırıldı, sık sık "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Sivas'ta Yakanlar AKP'yi Kuranlar" sloganları atıldı.

İlk konuşmayı PSAKD Genel Başkanı Kemal Bülbül yaptı ve Sivas davasında devletin 20 yıldır 3 maymunu oynadığını, son olarak da karşılarına zaman aşımının çıkarıldığını söyledi. Bülbül 3. köprü açılışında köprüye Yavuz Sultan Selim ismi verilirken "bu karar hayırlı olsun" denildiğini hatırlatarak Başbakanın Alevilerle her fırsatta dalga geçtiğini belirtti.

Taksim'de ortaya çıkan ve ülkeye yayılan taleplere kendilerinin de sahip çıktığını belirten Bülbül, "3 kişinin katledildiği bu süreçte ölen 3 can da Alevi. Bununla da yetinmeyen hükümet saldırıya devam ediyor. Lice'de halkın üstüne ateş açıyor" dedi.

Alevi Bektaşî Federasyonu Genel Başkanı Selahattin Özel de "Başbakan'ın yüreğindeki pislik diline vuruyor engelleyemiyoruz. Katliamları kınamak için Alevi olmaya gerek yok, insan olunsun yeter. Biz onlardan özür de beklemiyoruz."

"Şimdi Alevi açılımı başlattılar. Sayın Başbakan bizi koyun tüccarı sanıyor, böyle bir pazarlığın içinde olmayız. Yavuz Sultan Selim ismi köprüye verilmeyecek" dedi.

Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Başkanı Turgut Öker, "yeni katliamlar yaşamamak için örgütlenmekten başka çaremiz yok. Örgütlenmeden önce Madımak'a geleliyorduk. Birlik olduk, devrimcilerle yan yana geldik ve on binlerle buraya anmaya geliyoruz. AKP iktidarı Kербela'daki katliamı yapan Yezit zihniyetindedir. Yavuz zihniyetindedir. İnsanlık dışı AKP iktidarını alaşağı etmemiz gerekiyor."

Gezi Eylemi'ni de selamlayan Öker, "Her Yer Madımak Her Yer Direniş" dedi. Yarın da Çorum'a gideceklerini belirten Öker, "acının rengi yok. Buradaki birliği Çorum'a da taşıyacağız" dedi.

Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu, "Barolar Birliği olarak bu davanın zaman aşımına bırakılmasına neden olanlara, kaçakları bulmamak için uğraşanlara karşı sizinle birlikte savaşıyoruz. Faşizme Karşı Omuz Omuza" dedi.

Yapılan konuşmalardan sonra anma etkinliği sloganlarla sona erdi ve otobüslerin bulunduğu Alibaba Mahallesi'ne geri döndü.

Antep:

Antep'te 1 Temmuz günü saat 18.00'de Yeşilsu Parkı'nda Pir Sultan Abdal Derneği tarafından Sivas katliamı ile ilgili bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eylemde PSAKD ve 2 Temmuz'da Madımak Otelinde katledilenlerin resimlerinin olduğu pankart açıldı. "Sivas'ı Unutma Unutturma" sloganı ile başlayan açıklamada dernek başkanı Yusuf Turunç tarihin her döneminde katliamlara maruz kaldığını söyleyerek "Malatya'yı unuttuk Maraş'ta hatırlattılar; Maraş'ı unuttuk Çorum'da hatırlattılar; Çorum'u unuttuk Sivas'ta hatırlattılar" diyerek Sivas'ı asla unutmayacaklarını ve her türlü zorbalığın karşısında durmaya devam edeceklerini dile getirdi.

Taksim ayaklanmasına da değinen Turunç, Taksim başta olmak üzere birçok ilde insanlara saldırıldığını, katledildiğini, birçoğunun yaralandığını ve sakat kaldığını söyleyerek faşist baskının toplumun her kesimine dayatıldığını vurguladı. Turunç, 3. köprüye binlerce Aleviyi katleden Yavuz Sultan Selim isminin konulmak istenmesi ile Alevilere karşı aynı katliamcı anlayışın

devam edeceğinin bir göstergesi olduğunu söyledi.

Açıklama okunurken sık sık "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta", "Baskılar Bizi Yıldırılmaz", "Sivas'ın Hesabı Sorulacak" sloganları atıldı. Ayrıca Sivas Katliamının hesabını sormak için akşam saat 21.00'de Sivas'a gitmek üzere otobüs kaldırılacağı belirtilerek eylem sona erdirildi.

2 Temmuz Sivas katliamını anmak için bir eylem de Düztepe'de gerçekleştirildi. Düztepe'de saat 18.30'da Çepniler Derneği'nin düzenlediği eylem Şehit Şahin Lisesi önünde toplanarak başladı. Saat 19.00'da Şehit Şahin Lisesi önünden sloganlarla Düztepe Titizler Caddesi üzerinde yürüyüş gerçekleştirildi. Yürüyüşte "Sivas'ın Hesabı Sorulacak", "Faşizme Karşı Omuz Omuza", "Aleviler Birleşin Devrim İçin Savaşın", "İsyan Devrim Özgürlük", "Deniz İsyan Devrim", "Düztepe Faşizme Mezar Olacak" sloganlarını yüzlerce kişi haykırıldı. Yürüyüş Düztepe Cemevi bahçesinde sonlandırıldı. Sivas'ta katledilenler için saygı duruşu gerçekleştirildi. Sonra Çepniler Derneği Başkanı sözü alarak hem Sivas katliamı ve hem de 3. köprü ile ilgili konuşurken hiçbir konuda Alevilerin görüşlerinin alınmadığını ve hiçe sayılmak istediklerini belirtti. Konuşmasını, böylesi uygulamaların karşısında olacaklarını belirterek sonlandırdı.

Bizler de Mücadele Birliği olarak eylemlere destek verdik.

Sivas Katliamı

İstanbul Sarıgazi:

2 Temmuz'da akşam saatlerinde Sancaktepe'ye bağlı Sarıgazi, Samandra, Yenidoğan, Çekmeköy ve çevre mahallelerden katılan onbinlerce kişi Sarıgazi Festival alanına yürüyerek bir miting gerçekleştirdi.

4 koldan başlayan yürüyüşle festival alanına gelen halk, "Unutmadık Unutmayacağız" pankartı açtı. Yürüyüş boyunca "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Her Yer Taksim Her Yer Direniş", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Sivas'ı Yakanlar AKP'yi Kuranlar", "Dün Maraş'ta Bugün Sivas'ta Çözüm Faşizme Karşı Savaşta" sloganları atıldı.

Sarıgazi Mahallesi'den yürüyen onbinlerce emekçi Vatan İlköğretim Okulu önünde bir araya geldi. Buradan sloganlarla Festival alanına yürüyen kitlenin ruh hali çok canlıydı. Demokrasi Caddesi üzerinde bulunan Kaymakamlık binası yanında duran çevik kuvvet ekibi ve TOMA araçları yuhalanarak protesto edildi.

Ana cadde üzerinde diğer kortejlerle birleşen kitle, festival alanına büyük bir coşku ile girdi. Genç, yaşlı, bebekleri ile katılan aileler dikkat çekti.

Mitingi selamlayan konuşmalardan sonra Taksim Gezi Parkı, Lice ve Sivas'ta katledilenler nezdinde tüm devrim savaşçıları adına saygı duruşu yapıldı. Sonra Sivas katliamını anlatan bir oyun sergilendi. Çocukların sergilediği oyun büyük bir alkış topladı. Ardından Sarıgazi Cemevi semah ekibi gösterisi gerçekleştirdi. Aralarda Nazım Hikmet'in şiirleri okundu.

Ardından Cemevi Alevi Dedesi Kasım Ülker, kitleye hitaben yaptığı konuşmayla, Taksim Gezi parkı eylemlerini selamladı. Alevilerin temel taleplerini sıralayan Ülker, 3. Köprüye ismi verilecek olan Yavuz Sultan Selim'in Alevileri katleden bir padişah olduğunu hatırlattı, "3. köprüye Yavuz Sultan Selim adı verilmeyecek gerekirse yürüyüşler yapacağız" diye konuştu.

Ülker, zorunlu din dersinin de kaldırılmasını isteyerek, 4+4+4 eğitim sistemi ile diğer mezhep ve inançlara ait insanların zorla cami ve namazlara götürüldüklerini söyledi. Ülker konuşmasını korkusuzca ölüme giden üç fidan nezdinde herkesi tekrar selamlayarak bitirdi. Konuşmadan sonra Gülcan Koç, Tolga Sağ, Erdal Erzincan'ın sahne almasıyla etkinlik, gece geç saatlere kadar sürdü.

İzmir:

İzmir'de 2 Temmuz Salı günü Alevi Bektaşî Federasyonları İzmir Bileşenlerinin örgütleyicisi olduğu bir yürüyüş düzenlendi. Yürüyüş Cumhuriyet Meydanı'nda başlayıp Gündoğdu Meydanı'nda son buldu. Yürüyüş esnasında sık sık "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Faşizme Karşı Omuz Omuz", "Sivasın Katili Faşist TC Devleti", "Biz Bitti Demeden Bu Dava Bitmez" sloganları atıldı.

Gündoğdu Meydanı'na geldiğinde ya-

pılan açıklamada "2013 yılı Madımak katliamının 20. Yıldır. Madımak 20 yıldır yanıyor. Aslında bu yangın yüzlerce yıllık bir yangındır. Madımak katliamı yüzlerce yıldır egemen güçler tarafından yapılan Alevi katliamlarının, toplamı niteliğindedir. Cumhuriyet tarihinde Koçgiri ile başlayan, Dersim'le devam eden Maraş, Malatya, Sivas(4 Eylül 1978), Çorum, Gazi katliamlarının toplamı Madımak'tır. 2 Temmuz 1993 tarihinde Madımak'ta çocuğumuz, gençimiz, kadınıımız, yaşlımız katledilmiştir" dedi.

Basın açıklamasının okunmasının ardından ABF Genel Başkan Yardımcısı Engin Gündük konuşma yaptı. Engin Gündük konuşmasında "Yıllardır halkı Alevi-Sünni, Kürt-Türk, Ermeni-Süryani biçiminde ayırarak birbirine düşürmeye çalışıyorlar. Türkiye halkları ayağa kalkmışken yeni bir açılım yaparak halkı bastırabileceklerini düşünüyorlar. 'Madımak davası zaman aşımına uğradı' diyorlar. Biz bitti demeden bu dava bitmeyecek. Bizler asla boyun eğmeyeceğiz" dedi.

Konuşmanın ardından İzmir'deki operasyonlarda tutuklanan 2 arkadaşımızın babası konuştu. Konuşmasında "Ben size 2 çocuk emanet ettim, 2 çocuğumu 24 çocukla birlikte sorgusuz sualsiz almışlar. 24 çocuktan korkmuşlar. İzmirli, çocuklar sizlerin desteğini bekliyorlar. Bizler de artık halk gömleğini giymeliyiz" dedi.

İstanbul Deniz Gezmiş Parkı Forumu:

Forumda bir önceki gün ortaya çıkan eğilim, 2 Temmuz'a yönelik bir etkinlik yapılmasıydı. Moderatör 2 Temmuz 1993'te yapılan katliama değindi. Bunun bir devlet politikası olduğunu, Dersim, Çorum, Maraş, Sivas, Gazi ve Roboski ile faşist yüzünü hep gösterdiğini belirtti.

Sivas katliamında ölümsüzleşenlerin resimlerinin dağıtılmasıyla başlanan anma programı, Alevi bir gencin 2 Temmuz'a yönelik okuduğu bir metinle devam etti. 2 Temmuz belgeseli izlendi, ardından sloganlarla Parkta başlayan yürüyüş, Mustafa Kemal Caddesi Durağında sona erdirildi.

İstanbul Beşiktaş Abbasağa Forumu:

Beşiktaş Abbasağa Forumu da Sivas Katliamını protesto etti. Akşam saat 21.00'de Abbasağa Parkı'ndan pankartlar açılarak yüründü. Bir pankartta katledilen aydın ve sanatçıların resimleri vardı. Çarşı da yürüyüşe pankart açarak destek verdi. Köyiçi'ne, Kartal Heykeline kadar "Her Yer Madımak Her Yer Direniş", "Katil Devlet Hesap Verecek", "Sivas'ı Unutma Unutturma", "Sivas'ı Yakanlar AKP'yi Kuranlar" sloganları ile yüründü. Kartal heykeline gelindiğinde herkes ellerindeki karanfilleri heykele attı.

Açılan anı defterine insanlar duygu ve düşüncelerini yazdıktan sonra parka geri döndü. Bu esnada Abbasağa Forumu'nun bir kısmı da Kadıköy'de yapılan 2 Temmuz Anması'na katıldı. □

HER YER TAKSİM HER YER LİCE

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELE BİRLİĞİ

HER YER TAKSİM

HER YER DEVRİM

Her devrimci alt üst oluşun temelinde, toplumun, eski sistemin kurumları tarafından karşılanmayan istemleri, arzuları ve özlemleri vardır. Bizdeki 31 Mayıs devrimci halk ayaklanması, Marksizmin bu kavrayışıyla anlaşılabilir.

Burada tutulan notlar, ayaklanmanın dolaysız etkisi altında yazıldı.

1-Ayaklanma İstanbul tarafından başlatılmıştır, fakat burayla sınırlı kalmamıştır. Taksim Ayaklanması etkisini diğer yerlerde de gösterdi ve tüm kentler ayaklanmada yerini hemen aldı. Bunun böyle olması doğaldır: çünkü, birincisi emekçilerin, halk kitlelerinin içinde bulunduğu durum her yerde aynıdır; aynı ekonomik ve toplumsal koşullar içinde bulunuyorlar; ikincisi işçiler-emekçiler ülke çapında örgütlenmiştir; üçüncü olarak, gelişen iletişim ve haberleşme olanakları nedeniyle, kendi güçlerini, her tarafta hemen organize edebilmekte ve harekete geçirmektedir.

2-Öte yandan, ezilen sınıfların, kendilerini ezen sınıfa karşı mücadelede edindiği, uzun yıllara dayanan büyük deneyimi var. Bugüne kadar, eylemler bir çok kentte birlikte başlatıldı. Kitlelerin siyasi deneyime sahip olmasının savaşında ne anlama geldiği, en iyi bu ayaklanma sırasında görülmüştür. Halk yığınları, deneyimlerini ayaklanma sırasında hayata geçirmişlerdir.

3-Ayaklanmanın nedenleri, bu işi başlatanların durumuyla değil, toplumun ekonomik ve sosyal şartlarının durumuyla açıklanmalıdır. Halk başkaldırısının görünürde olup-bitenden farklı olarak, derine inen temel etkenleri var. Şu ya da bu olay, temeldeki gelişmeleri tetikleyici rol oynar.

Halkın isyanı, 1 Mayıs'ın Taksim'de

yasaklanması ve devletin kitlelere saldırmasıyla başladı, ardından Taksim'in tüm emekçi, ilerici ve devrimci güçlerin gösterilerine kapatılmasına karşı yapılan eylemlerle keskinleşti ve Gezi nedeniyle 31 Mayıs'ta bir ayaklanmaya dönüştü.

Ayaklanma, çatışmalar, bu baskı ve sömürü toplumunda, bu toplumun çelişki ve karşıtlıklarından doğmuştur. Ayaklanma, bir taraftan tarihsel gelişme tarafından hazırlanmıştır, diğer taraftan güncel sınıf savaşımı tarafından oluşturulmuştur. 31 Mayıs devrimci başkaldırısının, yıllarca süren örgütlü devrimci mücadelenin sonucu olduğu çok açıktır.

4-Uzlaşmaz sınıf karşıtlıklarının son derece keskin olduğu, düşman sınıflar arasında şiddetli ve süreklilik gösteren çatışmaların var olduğu koşullarda, küçük bir kıvılcımın büyük bir ayaklanmaya dönüşmesi kaçınılmazdır. Yani bu ayaklanma, nesnel şartlar nedeniyle zorunluymuştu.

5-Bu, bir sosyal patlamadır. Devrimci marksizm, sosyal patlamayı ya da patlayıcı sosyal durumu oluşturan koşullara uzun süredir dikkat çekiyordu. Oluşan koşullar yani patlayıcı sosyal durum, kendini sık sık daha küçük patlamalar biçiminde dışa vuruyordu. Bu seferki daha büyük bir patlama oldu ve daha büyük bir halk enerjisi açığa çıktı. Burjuva çevreler de olan şeyin bir toplumsal patlama olduğunu kabul ediyorlar, fakat, onun devrimci niteliğini görmezlikten geliyorlar; çünkü sosyal depremin devrimci içeriğinin gelişmesi, derinleşmesi ve daha ileriye gitmesi, burjuva egemenliğinin yerle-bir edilmesi demektir.

6-Ezilen ve sömürülen sınıf için, verilen mücadeleyi ve eylemleri bir biçim olan

ayaklanma düzeyine çıkarmaları, her bakıma bir zorunluluk oldu. Halk yığınları, şimdiye dek başvurulan eylem biçimiyle ne en temel isteklerini karşıladılar, ne de bir sonuç aldılar. İstemlerini kabul ettirmek bir yana, sermayenin artan saldırılarını, siyasi iktidarın yoğunlaşan baskılarını bile durduramadılar. Daha etkin bir mücadele aracına başvurmak, önceki mücadele araçlarının yeterince etkili olmamasının bir sonucudur. Ancak genel bir ayaklanmayla tüm güçlerini harekete geçirebilir ve sonuç alabilirler. Henüz bir sonuç alınmasa da, bu yolun sonuç almada en etkin yol olduğu anlaşıldıktan sonra, artık daha sık başvurulur. Ayaklanmalar, iktidarın, emekçi halkın eline geçmesini getirir.

7-Ayaklanmanın, sermayeye ve faşist devlete karşı olan devrimci niteliği belirginleşti; emekçilerin, yoksul halkların ağırlığı arttıkça, iktidarıyla ve muhalefetiyle tüm burjuva güçler birlikte davrandılar. Halkın devrimci başkaldırısı ilerledikçe, düzen güçlerinin, karşı-hareketi iyice yoğunlaştı. Böylece, siyasi mücadelenin, ideolojik mücadelenin, toplumsal sınıfların arasındaki savaşımın bir ifadesi olduğu biçimindeki devrimci marksizmin teorisi bir kez daha doğrulanmış oldu.

Sömürücü güçler, kendi aralarında ne kadar çatışsalar da, işçi sınıfının, ezilen sınıfların gelişen devrimci hareketi karşısında, aralarında varolan tüm anlaşmazlıkları bir kenara bırakır ve emekçi yığınlar karşısında tek bir güç olarak hareket ederler. Burjuvazinin ittifak halinde nasıl davrandığını, bu ayaklanma sırasında bir kez daha gördük.

8-Burjuvazi, ayaklanan yığınları zayıf düşürmek, yenilgiye uğratmak, ezmek ve kendisini tehdit edici bir güç olmaktan çıkarmak için vahşi bir saldırganlık sergilerken, aynı zamanda, gerici propagandanın o bilinen eski yöntemlerine başvurmaktan geri kalmadı. Önce, devrimci güçleri, halk kitlelerinden yalıtıma, hatta karşı karşıya getirmeye çalıştı. Bundan bir sonuç alamadı, çünkü bu yönteme, şimdiye dek o kadar çok başvurdu ki, artık planları iyice açığa çıkmış durumda. İzlediği politika işe yaramayınca, yine her devrimci eylem sırasında gündeme getirdiği, gerici kitleleri harekete geçirme

ÇEK-AL

tehdidin- de bulun- du, faşist devlet saldırılarını en iğrenç noktaya vardırdı. Halkın buna yanıtı, devrimci gösterilerini, eylemlerini yoğunlaştırmak, genişletmek, büyütmek ve yükseltmek oldu. Tavrı netti ve kesindi. Böylece egemenlerin planı çöktü.

9-Burjuva muhalefet, ayaklanmada “ulusal güçler”le temsil edilmiştir. Bu güçler, harekete sonradan katıldılar. Ama sahip oldukları propaganda olanaklarıyla, hareketi, kendi denetim ve yönetiminde yürüyormuş gibi göstermeye çalıştılar. Amaçları, ayaklanmayı geriye, burjuva çerçeveye çekmekti. Oysa ki, ayaklanan güçler, burjuva dar yapıya, dar kalıplara karşı harekete geçmişti. Burjuva dar biçim, gericiliği kendi içinde barındırıyor. Sermayenin halk yığınları üzerindeki egemenliği, din olmadan düşünülemez. Kısacası, burjuvazi statükoyu savunuyor. Devrimci bir fırtına estiren kitleler ise, varolan siyasi ve toplumsal statüko-ya karşı sokağa, barikata ve alanlara koştu.

10-İşçi sınıfı, diğer emekçilerle birlikte toplumda nüfusun büyük çoğunluğunu oluşturuyor. İşçilere ve halk yığınlarına dayanmayan bir burjuva muhalefet iktidara gelemez. Bir takım burjuva güçlerin ayaklanan yığınların yanında görülmesi bundandır. Devrimci halk kitleleri, bunun tamamen farkındadır. Ama burjuva güçler daha fazla devrimci kitlelerin yanında görülmeye devam edemezler. İşçi sınıfıyla, kapitalist sınıf arasında uzlaşmaz çelişki olduğu için, bu geçici yanyanalık daha fazla sürmez, dağılır.

Burjuva muhalefetin, barikatlar üzerinden, iktidara sürekli uzlaşma çağrısı yapması, onların aslında barikatın öbür tarafında yer aldığını çok çabuk göstermiştir. Tarih, sınıf savaşımı temelinde ilerliyor.

11-Büyük yığınsal savaşımında küçük-burjuvalar da yerini aldı. Bunlar, tekeli kapitalizminin gelişimiyle, hızla ve sert biçimde yıkıma uğrayan kesimlerdir. Bunların bazıları ise, entelektüel olarak davranan, küçük mülk sahibi olmayan, ama küçük-burjuvazinin toplumsal konumundan hareket etmektedir. Her kitle hareketinde, “halktan biri” olarak davranırlar. İçlerinde teori yönünden en ileri gidebilenleri, “sosyalist” kimlikleriyle yığınların karşısına çıkarlar. Bunlar, küçük-burjuva sosyalizminin gücünü oluştururlar.

12-Devrimci halk ayaklanması, küçük-burjuva sosyalizminin, sosyal barış ve tüm uzlaşmacı görüşlerini yerle bir etmesine rağmen, onlar, bu kez de, uzlaşmacı görüşlerini

ayaklanmanın içine taşıdılar. Devrimci başkaldırıcıyı yumuşatmak, geriye, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlara çekmek için özel bir çaba harcadılar. Fakat ayaklanan halk, ıllımlı, uzlaşmacı değil, devrimci ve daha ileriye gitmek için eylemleriyle kesin bir kararlılık içinde olduğunu gösterdi. Böylece, devrimci kitlelerle, uzlaşmacı küçük burjuva hareketlerin arasındaki uçurum biraz daha büyümüş oldu.

13-Ayaklanma, somut, elle tutulur, apaçık ve bir olgu olmasına karşın, devrimci ayaklanmayı “direniş” vb. düzeyinde gösterme yoluna gittiler. Yani şimdiye dek yaptıklarını, bir kere daha, hem de ayaklanma gibi verilen mücadelenin bir üst biçimine karşı yaptılar: Sınıf savaşımını yumuşak göstermek ve böylece burjuvaziyle uzlaşma köprülerini atmamak. Reformistlerin, oportünistlerin, küçük-burjuva sosyalizminin içinde, bu büyük alt üst oluşa ayaklanma diyenler de oldu, fakat onlar da, ayaklanmayı diğerleri gibi, direniş çizgisi düzeyinde ele aldılar. Ayaklanmayı, devrimci bir

ayaklanma olmaktan çıkaracak şekilde, en alt düzeye indirgediler. Onu yüzeysel biçimde koyarak, aslında devrimci halk ayaklanmasının devrimci içeriğini hiç anlamadıklarını ortaya koydular. Onlar, ayaklanmayla devrimin bağı kurmadan, sadece bir tepki hareketi olarak görüyorlar. Bugüne kadar, gerçekleşen devrimci halk eylemlerinde olduğu gibi, halk eyleminin bu daha ileriye giden üst biçiminde, devrimle sıkı bir ilişkisi var. Tüm bu proletarya ve halk eylemleri, devrim zorunluluğundan ileri geliyor ve hepsi de devrimi oluşturuyor. Uzlaşmacı sosyalizm, “devrimin ilk adımlarını attık” diyen sıradan insanın çok gerisin-

de kaldı.

14-Bu siyasi hareketler, isyan, ayaklanma ya da devrime götürecek eylemlerin, mücadeleye ve girişimlerin kendileriyle başlayacağını düşünüyorlardı. Ama, tümü de yanıldı. Devrimi yapan, tarihi yapan halk kitleleridir. Bu işin kendileriyle başlayacağını ve kendi taktikleri, kendi stratejileri ve kendi çizgilerini izleyerek sonuca gideceğini sananlar, büyük bir bozguna uğradılar. Onlar, işçi sınıfının dünyayı değiştirme gücüne ve yeteneğine büyük bir güvensizlik gösterdiler. Ortaya çıkan durum neyi gösterdi: İsyana ve ayaklanmanın, reformist ve oportünist çevrelere rağmen ve onların dışında başladığını ve ilerlediğini. Onlar ise, daha önce olduğu gibi, hareketin peşinden sadece sürüklendiler.

15-Burjuva çevreler, ayaklanmayı, burjuva muhalefete ve küçük-burjuvaziye dayandırmakla, devrimci hareketin temel devrimci-sınıfsal kitlesini ve gücünü, yani bu hareketin esas olarak işçilere ve halk kitlelerine (kent yoksullarına) dayandığını üstünü örtmek istiyorlar. Kentlerin hem merkezlerinde, hem de semtlerde ayaklananların ana gücünü ezilen ve sömürülenler oluşturuyordu.

İşçiler tüm eylemlerde yer aldılar. Aynı şekilde kamu emekçileri de eylemlerin temel bir gücüdür. Bugüne kadarki tüm yığınsal eylemlerde çalışanların yeri ve rolü hep var olmuştur. Burada eleştireceğimiz ciddi eksiklikler, gerilikler ve zayıflıklar var. İşçi sınıfı, ayaklanmada ağırlığını daha kuvvetli olarak hissettirebilirdi ve hissettirmeliydi. Hissettirebilir, çünkü işçi sınıfı hem nicelik olarak ve hem de taşıdığı devrimci nitelikler bakımından, kendi etkisini harekette daha açık olarak gösterebilir.

Halkın sosyal hareketinin daha ileriye, devrime, oradan emeğin tam kurtuluşuna kadar gitmesi, bu harekete proletaryanın her yönden önderlik etmesine bağlıdır. Kazanmak isteyen devrimci bir sınıf, varolanla yetinmez ve giriştiği hareketteki zayıflıklarını ve yetersizliklerini açıkça, yüreklice, içtenlikle eleştirir; dersler, sonuçlar çıkarır.

16-Sendikalar (DİSK ve KESK) ayaklanmaya katıldılar. İki defa örgütlü olarak sokağa çıkarak halk eyleminin proleter yönünü güçlendirdiler. Fakat bu, çok zayıf olmuştur. Zaten, sendika yöneticileri, bundan daha fazlasını yapmak istemiyordu. Onların burjuva sendikacılık anlayışları, uzlaşmacı çizgileri, daha fazlasını yapmalarının önünde engel oluşturuyor. Eylemlere etkin olarak katılan devrimci emekçiler, uzlaşmacı ve sınıf işbirlikçisi sendika yönetimleriyle ve sendikal

politikalarıyla daha açık hesaplaşmaya gideceklerdir.

17-Devrimci marksistler, devrimci komünistler yani Leninist Parti, diğerlerinden farklı olarak sürece bilinçli olarak katılmıştır. Gelişmelerin genel ve devrimci bir halk ayaklanmasına doğru gittiğini çok net olarak gözler önüne sermiştir. Leninist Parti'nin görüşlerini kopya edenler de bu konuda zayıfça bir şeyler söylemeye çalıştıysa da, temelde diğerlerinden pek farklı davranmadılar. Leninist Parti'nin, ideolojik ve politik önderliği çok açık.

Ayaklanmanın yarattığı devrimci ortam, ilkelerimizin, devrimci programımızın uygulanması için uygun bir ortamdır. Devrimci ortam, ayaklanma öncesinde oluşmuştu, ayaklanma ise bunu daha ileri götürdü. Leninist Parti, devrimci amaçlar için mücadele veriyor. İşçi sınıfı devrimci hedeflerine, devrimci bir ortamda ulaşabilir. Oluşan koşullarda, işçilerin devrimci programını yaşama geçirme somut olanaklarını yaratmıştır. Bu, teorinin maddi güce dönüşmesidir, pratiğe uygulanmasıdır.

18-Siyasal mücadeleleri ve devrimleri ciddi olarak inceleyen biri, birçok ayaklanmanın iç savaş biçiminde geliştiğini görecektir. 19. ve 20. yüzyılın toplumsal devrimleri bu açıdan irdelenebilir. Ama, her siyasal ve sosyal olguda olduğu gibi, ayaklanmalara ve devrimlere sığ yaklaşanlar, bunu ortaya koyamazlar.

Bu topraklarda sınıf savaşımı, on yıllardır ya iç savaş biçiminde ya da iç savaşa yakın bir çizgide gelişiyor. 31 Mayıs Halk Ayaklanması iç savaşı daha ileriye götürdü ve milyonları bu savaşa çekti. İç savaşla bu sıkı bağı ortaya konmadan, devrimci halk ayaklanması doğru biçimde anlaşılabilir olmayacaktır.

19-Taksim'de oluşturulan komün, ayaklanmanın en güçlü yönlerinden biridir ve halk kitlelerinin yaratıcı gücünün bir ürünüdür. Doğrudan demokrasinin bir örneğidir. Kapitalizmin katı, baskıcı, meta fetişizmine ve yabancılaşma düzenine karşı, insancıl ilişkilerin somutlanması oldu. Kapitalizm insanda kötü tutkuları geliştirir. Oysa komünal düzen, sosyalizm insanda iyi tutkuları geliştirir. Taksim Komünü bunu göstermiştir. Halk kitleleri kapitalizmden kurtulduğunda, nasıl insanca ilişkiler kuracağına ikna edici bir örneğini oluşturmuştur.

Taksim Komünü'nü değerlendirirken, iki nokta göz önünde tutulmalıdır:

İlki, Taksim'de olan, halkın dayanışmasına dayanan geçim araçlarının paylaşımını esas alan bir ilişkidir. Bu ise, kendi varlık ko-

şullarının dar sınırları içinde hareket eder. Hedeflenmesi gereken komünal ilişki, üretim araçlarının toplumsal mülkiyetine dayanmalıdır. Ve ancak büyük üretim araçları eski dünyayı dönüştürebilir. Sosyalizm, üretim ve geçim araçlarının ortak mülkiyeti üzerinde gelişebilir.

İkinci nokta, 31 Mayıs Ayaklanmasında siyasi iktidar, burjuvazinin elinden henüz alınmamıştı; Taksim Komünü'nden farklı olarak, Paris Komünü sırasında, siyasi iktidar iki ay proletaryanın elinde kaldı.

20-Yakın zamanda gerçekleşen Tunus ve Mısır Devrimleri aniden gelişti ve toplumu hazırlıksız yakaladı. Tıpkı 18. yüzyıl burjuva devrimleri ve 1848 devrimi gibi çabucak ortaya çıktı. Türkiye ve Kürdistan Devrimi ise aynen 20. yüzyıl toplumsal devrimleri gibi uzun savaşımın sonucu olarak gerçekleşti. Devrim bugüne dek, sayısız eylem, çatışma, olayların akışı içinde, iç savaş biçiminde gelişti, sınırlı ayaklanmalarla büyümesini sürdürdü. 31 Mayıs'ta başlayıp, Haziran'da devam eden ayaklanma günlerinde devrim büyük bir sıçrama yapmıştır. Devrim, bu büyük ileri sıçramayla şimdi daha olanaklı hale gelmiştir. Zafere ulaşması için, yine de, yeni savaşım, isyan ve ayaklanmalar gerektirir.

21-Sermaye egemenliğine ve faşizme karşı verilen mücadele sürecinde, işçi sınıfı ve halk yığınları, kendi içinde kaynaştı ve yeni ilişkiler yarattı. Kitlelerin kendi arasında kurduğu yeni ilişkiler ayaklanma günlerinde genişledi, derinleşti ve perçinlendi. Ezilen ve sömürülen sınıfların birbiriyle kaynaşması, yaklaşması ve yeni ilişkiler içine girmesi devrimin başarıya ulaşmasının önemli bir koşuludur. Ayaklanma tam da bu koşulları geliştirmiştir.

22-İsyan ve ayaklanma yalnızca halkın gücünü ve devrimci enerjisini açığa çıkarmakla kalmamış, kitlelerin kahramanca girişimlerine de sahne olmuştur. Eyleme atılanlar, günlerce süren devlet, polis terörüne rağmen eylemlerini sınırsız bir özveri sergileyerek devam ettirdiler. Faşist devletin sınırsız terörü sonuç vermediği gibi, yığınların öfkelerini, kararlılığını ve eylemlerini büyütüştür. Eylemcilerin yürekli davranışı ve savaşımı toplumu derinden sarsmış ve geniş kitlelerde büyük etki, sempati ve destek yaratmıştır. Ayaklanma; kitlesele bir ajitasyonu, kendisi gerçekleştirmiştir. Devrim, işçi sınıfının ve halk kitlelerinin cesurca eylemleri ve girişimleriyle yapılır; yeni toplumun doğuşu, emekçi yığınların kahramanca hareketini gerektirir.

23-İsyan, başkaldırı ve ayaklanmaya gi-

rişen ezilen ve sömürülen kitleler açığa çıkan güçlerini gördüler, kendilerine güvenleri arttı ve dünyayı değiştirecek durumda olduklarının bilincine vardılar. Bu güvenle, kendi isteklerini açıkça ortaya koyuyor, daha da ötesinde, bunun için dövüşüyorlar. Bu, bugünkü toplumsal sistemin krizini derinleştiren büyük bir tarihsel dönüşümdür.

24-Toplumsal devrim, burjuva toplumun krizinden çıkışın tek yolu olarak, zorunluluğunu herkese kabul ettiriyor. Çıkış için devrimci mücadele yolu, mücadelenin etkin yolu olarak kitleler arasında yerleşmiştir. Burjuvaziye karşı mücadele uzun zamandır, bu biçimde gelişme gösteriyor. Halk ayaklanması, devrimci niteliğiyle, verilen devrimci savaşımı daha ileriye taşıdı. Milyonlar, devrimci savaşımı, kendi mücadele biçimi haline getirmiştir. Halk yığınları, hedefine yalnızca bu yolla varabilir.

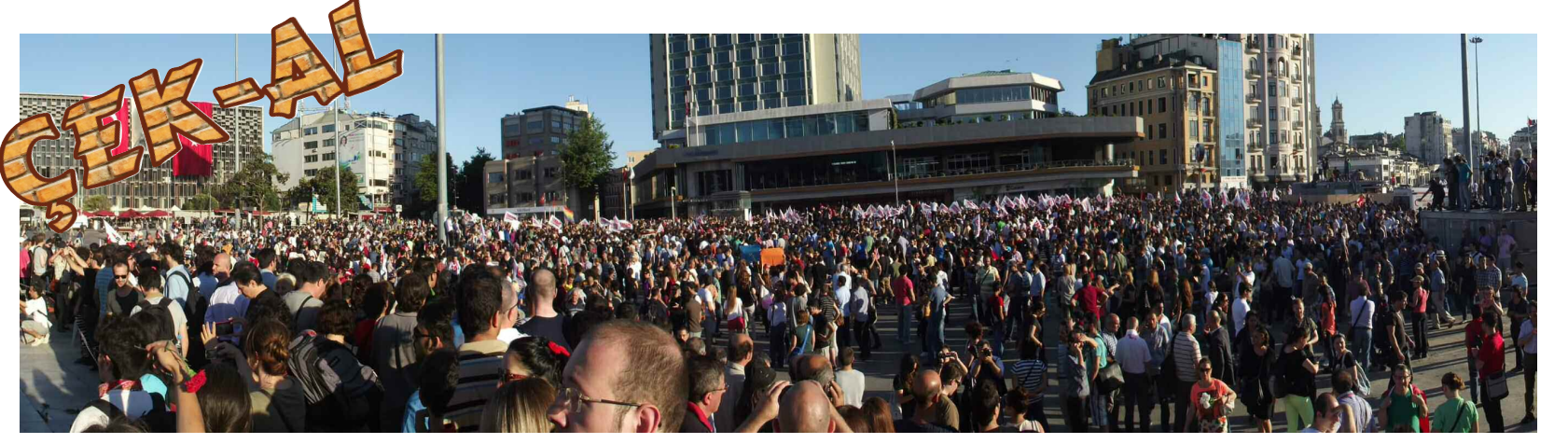
25-Eylemcilerin girişken, gözüpek ve militanca davranması, devlet güçlerinin, iktidarın, devrimci başkaldırını daha ortaya çıkarıncı bastırmasını önlemiştir. Taksim için yapılan bu cesur savaşım, etkisini her tarafta gösterdi ve insanlar aynı cesaret ve coşkunlukla sokağa, alanlara ve barikatlara koşular. Ayaklanma günlerinde, her eylem cesaretin ve militanlığın yeni bir örneğini verdi. Ayaklanma bu şekilde, her adımda çetin bir savaşım ile ilerlemiştir.

26-Halkın sokakta olması, dövüşmesi ve ilerlemesi, toplumun efendilerinin en istemediği şeydir. Halk sokaktaysa, onların egemenliği ve ayrıcalıkları tehdit altındadır. Bu yüzden, kitlelerin sokaktan çekilmesi için ağız birliği ve ittifak içinde hareket ederler. Öyle de oldu. İktidar ve muhalefet, yığınların sokaklardan çekilmesi için, bir süre sonra ortak davrandı.

27- Ayaklanma sonuna dek götürülemezse ya da bunu yenileri izlemezse ve devrimin zaferiyle sonuçlanmazsa, ezilen sınıflar kazandıkları tüm mevzileri yitirebilir. Durum değişir değişmez, burjuvazi karşı atağa kalkar, halkın savaşım ile elde ettiği ne varsa, tümünü ortadan kaldırır.

28-Proletarya, emekçiler savaşırken, burjuvazi gerçek anlamda egemen değildir. Ayaklanma, bu durumu tüm keskin çizgileriyle açığa çıkardı. Yığınlar dövüşüyor, sömürücülerin ve devlet iktidarının üstüne yürüyorken, tepedekiler gerçekten egemen değildir.

Şimdi tekelleri sermaye daha zayıf, işçi

sınıfı ve halk yığınları ise daha güçlü durumdadır. Ezen ve sömürenler iyice sarsılıp güçten düşerken, buna karşılık, ezilen ve sömürülenler ise örgütlenme yeteneğini pekiştirdi, savaşım kapasitesini güçlendirdi ve zafer yolunda önemli bir adım attı.

29-31 Mayıs'ta başlayıp, Haziran'da devam eden halk ayaklanması, günün en önemli olayıdır. Ama toplum üzerindeki etkisi, kesinlikle yapıldığı dönemle sınırlı kalmaz. Etkisi ve izleri gelecek savaşımarda, isyan ve ayaklanmalarda kendini gösterecektir. Zaman geçtikçe, mücadele ilerledikçe, tarihte oynadığı devrimci rol daha iyi anlaşılacaktır.

30-Devrim, ayaklanma içerde büyük bir etki yarattı, toplumu derinden sarstı, uyardı ve harekete geçirdi. Bu başarılı gelişmenin dışarıdaki etkisi de çok büyük oldu. Halkın her devrimci toplumsal hareketinin içeriden çok, dışarıda yarattığı yankı daha büyük olur. Diğer ülkelerin emekçi sınıfları içinde, kadınlar ve gençlik içinde dayanışma eylemlerine yol açar, geniş olarak tartışılır ve her ülke proletaryası, en ileri mücadele örneklerini kendi olduğu yerde hayata geçirir.

31-Yaşanan yoğun-devrimci mücadele günleri, ezilen sınıflar için, halklar için gerçek bir eğitim okulu oldu. Başka dönemlerde kolay kolay elde edilemeyecek olan gelişme, devrim eğitimi ve dönüşüm bu sırada gerçekleşti. İnsanlar koşulları değiştirirken, kendilerini de dönüştürdüler. Artık dövüşmüş, dönüşmüş, deneyimli bir özne var. Yeni eylemlere yüksek devrimci niteliğiyle katılacaktır.

32-Türkiye ve Kürdistan'da işçi sınıfının ve tüm ezilenlerin, sömürülenlerin kapitalizmin baskısından kurtuluşu mücadelesinde, parlamenter biçimlerin ağırlıklı bir etkisi olmamıştır. Bu topraklarda, emekçi halkların parlamento-dışı mücadele biçimleri her dönem önde ve baskın biçimler olmuştur. Halkın toplumsal mücadelesi esas olarak sokak gösterileri, çatışmalar, isyan ve

ayaklanmaya dayanmıştır. Kısacası, devrimci biçim ve devrim mücadele yöntemleriyle yol almıştır.

33-Siyasal ve toplumsal üstünlüğün ele geçirilmesi; güçler dengesinin tamamen emekçi sınıfların lehine değişmesi, devrimin zafere ulaşması demektir. Hedefe varmak için siyasi ve toplumsal üstünlüğe sahip olmak gerekiyor. Ayaklanmayla bu yönde atılan adımlar çok önemlidir. Siyasi üstünlük hala burjuvazinin elindedir. Devrimin sonraki atakları, sömürücülerin bu alandaki üstünlüğüne son verecektir. 31 Mayıs'ta bunun koşulları yaratıldı. Koşullarının doğması tek başına yeterli değildir, siyasi iktidarın ele geçirilmesi pratik bir görev olarak yerine getirilmelidir.

34-Bir gelişme de, mizah, karikatür, alay, sanat ve eleştirel düşünce alanında ortaya çıktı. Zihinsel alanda yaşanan devrim, ayaklanmanın bir ürünüdür, aynı zamanda hareketin etkisini en geniş kitlelere taşıdı. Büyük alt üst oluş, müzik alanında da kendi yansımaları buldu. Yaratılan ezgiler, kitlenin coşkusunu daha da ateşledi. Devrimin entelektüel alandaki gelişmesi, elbette yeni değildir, fakat ayaklanmayla tam bir patlama gösterdi. Toplumun yeniden örgütlenmesinde bir diğer alan, entelektüel devrim, bugünden ortaya çıkmıştır.

35-Gezi Parkı'nın yıkımı şimdilik durduruldu. Diğer yerlerde doğanın tahribatı bütün hızıyla sürüyor. Halkta, doğanın yıkımının önlenmesi, etkin önlemlerin alınması yönünde bir bilinç yerleşti; daha da ötesi çevreyi korumak için kıyasıya bir kavgaya atılmıştır. Bu yöndeki mücadele dünya genelinde veriliyor. Gösterilen çabalar gidişi değiştirmede, fakat bu gidişata son verecek çok yaygın bir kitle hareketi yarattı.

Doğanın yıkımını önlemenin en ivedi ve en radikal yolu, doğası gereği çevreyi tahrip eden ve çevreyi kurutarak ilerleyen kapitalizmi yıkmaktan geçer. Bu nesnel gerçek, çevreci hareketleri pratikte, kapitalist top-

lumsal düzenle çatışmaya götürüyor.

36-Kadınlar katılmadan ne böyle bir ayaklanma olabilirdi ve ne de günlerce devam ederdi. Kadınlar daha en baştan etkin, önde bir rol oynadı ve bu durum ayaklanma günlerinin tümü boyunca sürdü. Kadınların katılımı sokaklarda, meydanlarda, barikatlarda, grevlerde olduğu gibi, sokağı etkileyecek biçimde, evlerdeki eylemlerde de yoğundu. Kadınların coşkusu, heyecanı, tutkuları olmasaydı, halkın sosyal hareketi bu denli etkileyici olamazdı. Emekçiler, devrimci amacını, kadınların harekete aktif katılımıyla gerçekleştirebilir. Devrimci amaç, kadının kurutuluşunu da içerir.

37-Gençlik, ayaklanmanın etkin, yürütücü ve vurucu gücü oldu. Gençliğin, öğrenci ve işçi gençliğin, halkın toplumsal hareketinin gelişiminde ve başarıya ulaşmasındaki belirgin rolü, en son Tunus, Mısır Devrimlerinde, Latin Amerika ayaklanmalarında, Avrupa ve ABD'deki isyan ve ayaklanmalarda çok somut olarak görülmüştür.

Biz, önceki dönemlerde olduğu gibi, 31 Mayıs Halk Ayaklanmasında; barikatlarda, çatışmalarda ve sürecin tümü boyunca gençliğin cesaretini, enerjisini, kararlılığını ve yaratıcılığını tüm etkileyciliği içinde gördük, yaşadık. Kentlerde etkili olanlar, öğrenciler, işçi gençlik ve işsiz gençliktir. Emekçi semtlerindeki eylemlerde işçi gençliğin ve işsiz gençliğin ağırlığı belirgindir.

38-Ayaklanmayla devrimin sıkı bağı var. Devrimle olan ilişkisi ve devrimdeki yeri ortaya konmadan, ayaklanmanın gerçek önemi, tarihsel rolü anlaşılabilir olmayacaktır.

31 Mayıs ayaklanması, devrimin gelişiminde büyük bir sıçramadır, devrimin büyümesidir. Devrim çeşitli eylem biçiminde, iç savaş biçiminde, isyan ve ayaklanmada gelişiyor. Ayaklanma günlerinden itibaren devrim çok daha güçlenmiş, olgunlaşmış ve olanaklı hale gelmiştir. □